PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ BILUNARĂ EDITATĂ DE UNIUNEA DE CULTURĂ FIZICĂ ȘI SPORT DIN R. P. ROMÎNĂ

Nr. 13 (108) IULIE 1963 — Anul VI (XVI)

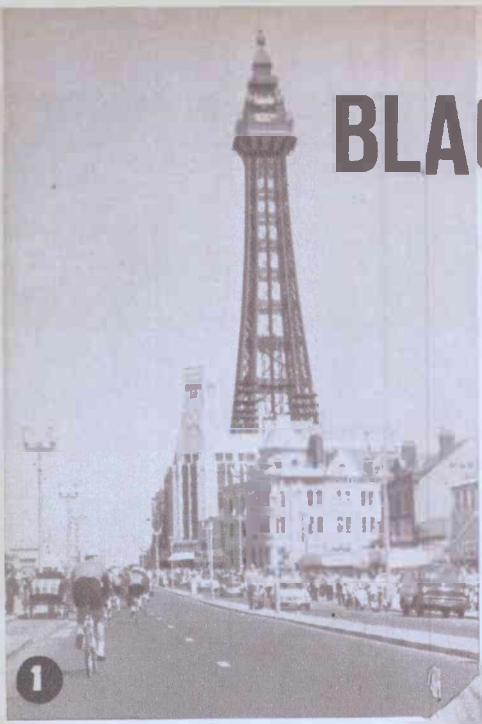

ROMÎNIA — DANEMARCA 3-2

MANOLACHE ÎNSCRIE GOLUL VICTORIEI

Foto: PEER PEDERSEN

(În pag. 8-9, cele mai frumoase fotografii de la Copenhaga)

BLACKPOOL — BLACKPOOL: 2.252,6

IMAGINI DIN TURUL ANGLIEI

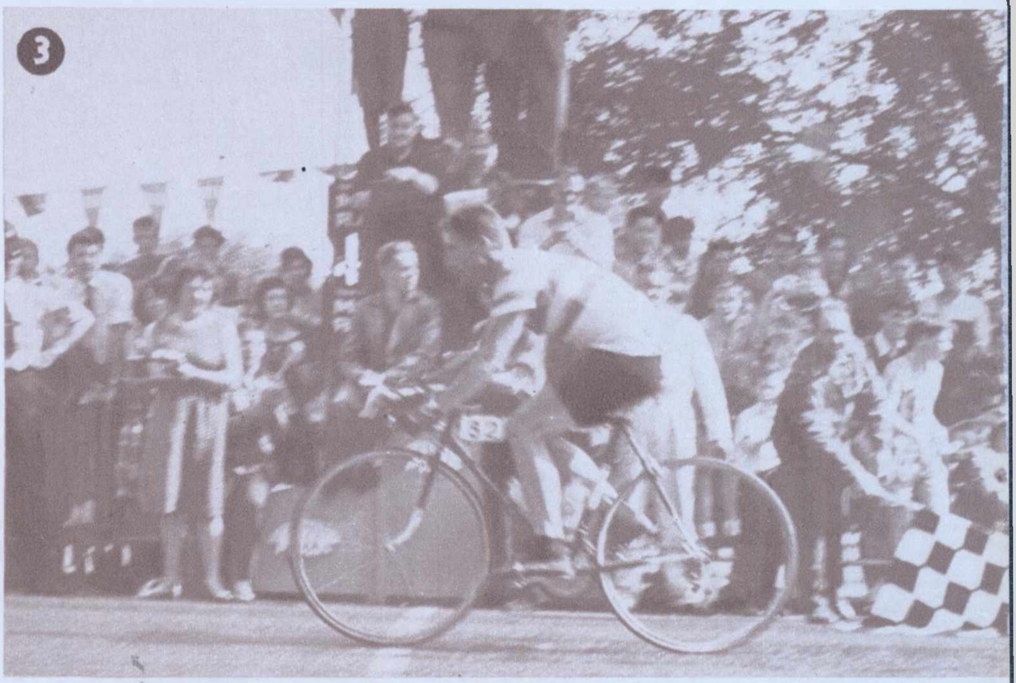
Așadar, reprezentativa de ciclism a Republicii Populare Romîne — pentru prima dată în „Turul Angliei", sau „Calea laptelui", după cum i se mai spune, dat fiind faptul că e finanțat în principal de trustul pentru comercializarea laptelui.

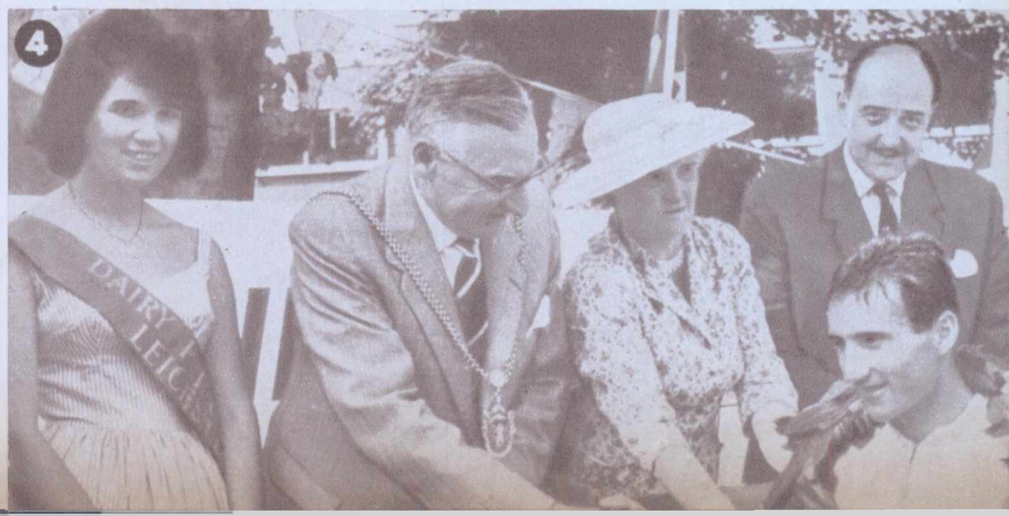
Start — Blackpool **(foto 1)**. Sosire — Blackpool, după 14 etape, însumînd kilometrajul din titlu. Adversari? Etapele lungi, căldura — neobișnuit de ...caldă pentru Anglia, circulația pe stînga, drumurile înguste, adesea de cîțiva pași **(foto 5)**, circulația intensă, care a făcut ca o etapă de 138 km să se parcurgă în... 5 ore și jumătate **(foto 6)**, cu opriri dese și îndelungi, 9 echipe cu 63 de alergători puși pe fapte mari (între care 28 de cicliști englezi, care acționau de fapt ca o singură echipă) și terenul frămîntat **(foto 10**-luată din mașină, nu din avion, cum ar părea) și uneori mijloace de tracțiune oficiale sau mai puțin (am auzit de mai multe, dar am văzut numai una: mașina arbitrului **principal (foto 9)**, pe care am pozat-o pentru... dvs., fiindcă protestul ne-a fost respins cu amabilitate de gentlemani).

Nu știu de ce sînt tentat să adaug la acest capitol abandonul nefiresc al „stelei" nr. 1, pe care puneam atîta bază — G. Moiceanu (Dumitrescu și alți 4 abia descălecaseră după 2.600 de km în „Cursa Păcii"), abandon „lansat" de pe **locul 2** și după **numai două** etape, idem al lui A. Șelaru, de la un loc mai puțin onorabil, ca și abandonul lui I. Stoica, care ne-a ținut o lecție de anatomie despre un ligament rupt la genunchi, pe care a uitat-o cînd a alergat și cîștigat campionatul Capitalei la fond-șosea, dar despre care și-a amintit din nou peste o zi, cînd discutam despre „Turul Angliei". Să-l mai crezi?

În trei oameni, 8 etape lungi, hărțuiți de 8 formații pentru locul 2 în clasamentul general pe echipe, pe

Text și fotografii: MIRCEA COSTEA

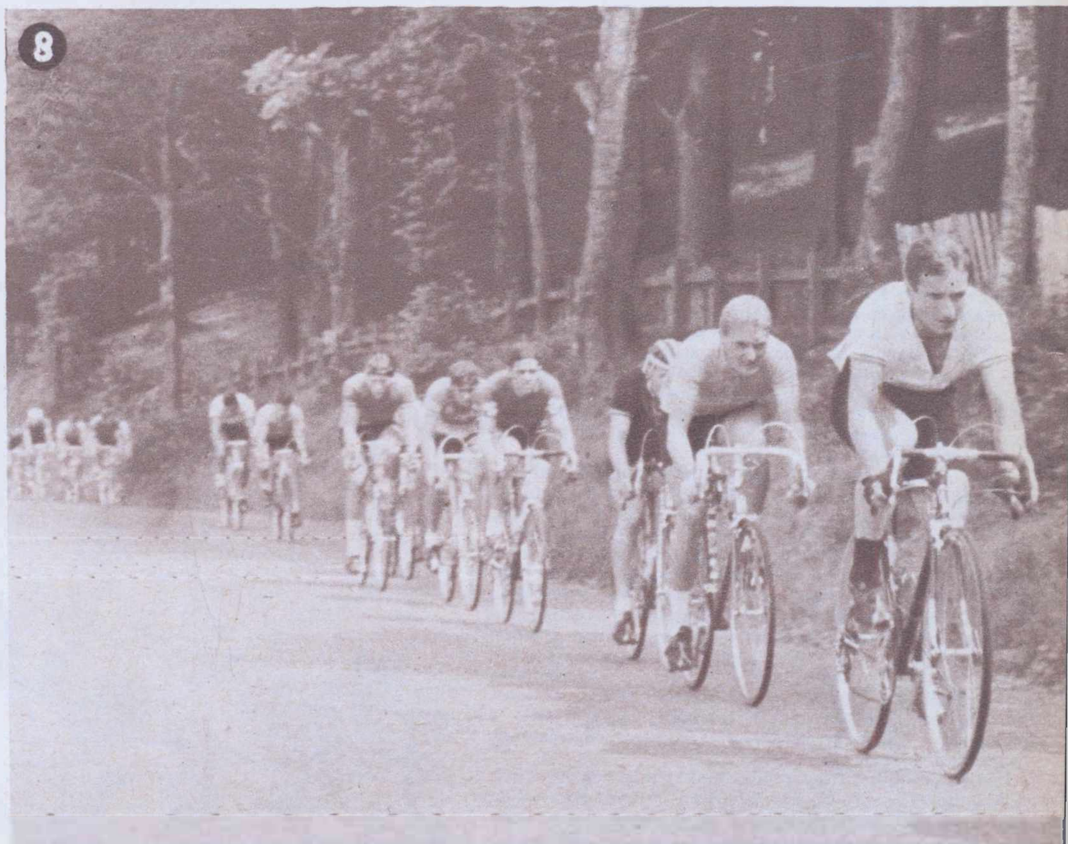
care-l ocupam, ca și pentru locurile fruntașe la „individual", am reușit să facem să se vorbească admirativ despre Romînia. Dumitrescu a cîștigat locul II și trei etape: a 7-a (**foto 3**-sosire și **foto 4**-cununa învingătorului, oferită de dna și dl. primar, în prezența celei mai frumoase fete din comitat), etapa a 11-a și a 12-a (în **foto 8**, aspect din cursă). W. Ziegler, cu o durere permanentă la un genunchi (auzi, Stoica?, tot la genunchi!) a strîns din dinți și a urcat nu în mașina „depanării" ci pe locul 4 în clasament! Gh. Neagoe, după puteri, a făcut să contăm la echipe, măcar pe locul 5.

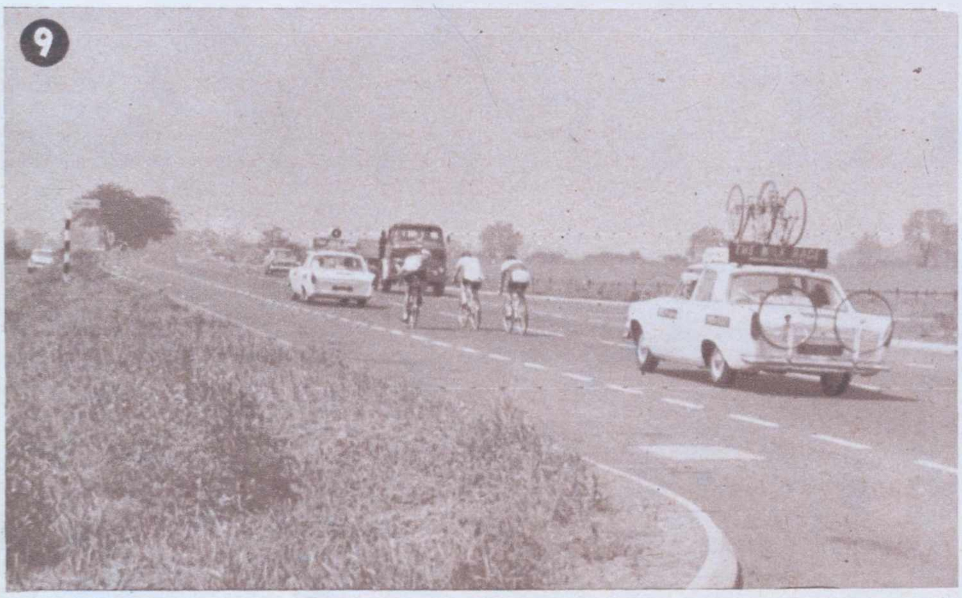
A fost greu, dar... în sfîrșit, așa cum se vede în **foto 2**, cei trei tovarăși de luptă sportivă au terminat cu bine această competiție.

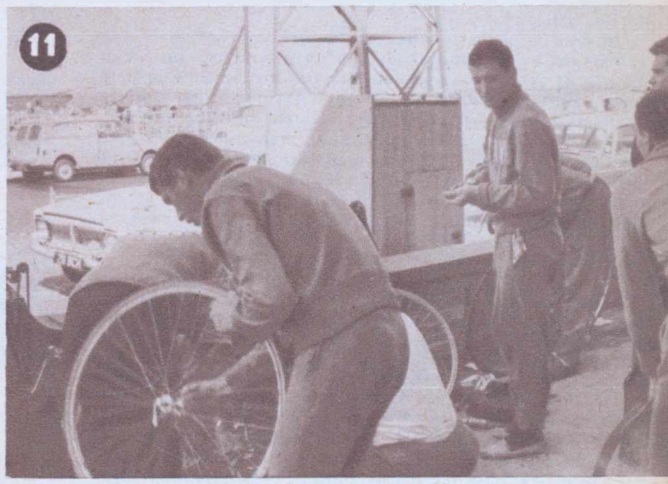
Mulțumiți? Da și nu! Da, ținînd seamă de cum a fost. Nu, pentru că cu încă doi oameni cîștigam primele locuri în ambele clasamente. Și-n locul lui Chisman (care e, totuși, un alergător valoros, minus scuterele „teleghidate"), un alergător de-al nostru ar fi putut apărea în „**foto 12**", făcînd mult folositul semn „O.K.!"

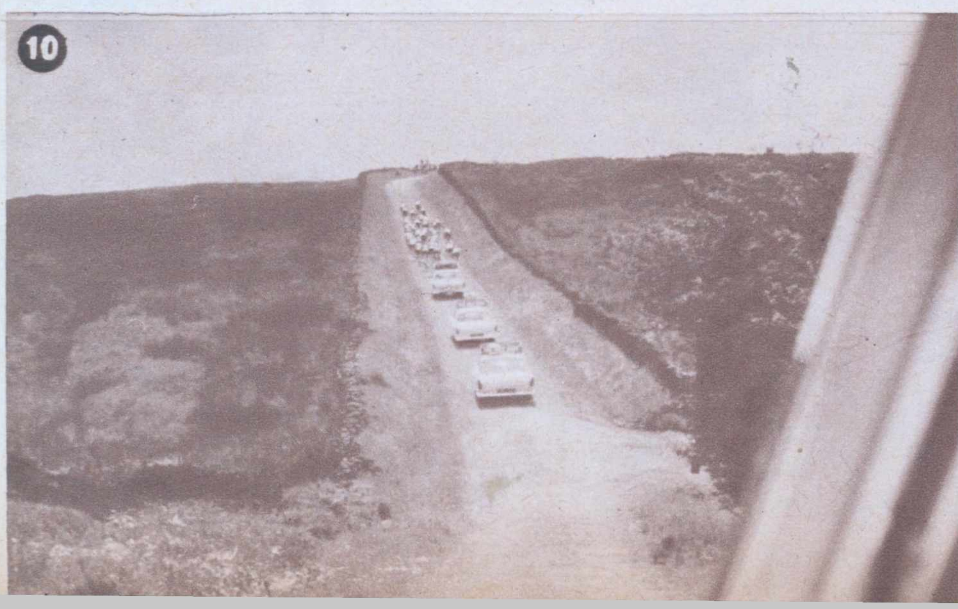
Și asta n-o spunem noi. Au spus-o ceilalți...

În **foto 7**: la... start — istoria bicicletei, iar în **foto 11** — pregătiri pentru plecarea în cursă.

ÎNTÎLNIRILE INTERNAȚIONALE ALE RUGBIȘTILOR NOȘTRI

de EMIL DRĂGĂNESCU
Președinte al Federației Romîne de Rugbi,
membru de onoare al F.I.R.A.

Sezonul internațional de primăvară s-a încheiat cu victoria, pentru a 5-a oară consecutiv, a rugbiștilor noștri în Cupa Păcii. Se știe că această competiție, inițiată în 1959 la propunerea noastră, întrunește în fiecare an formațiile rugbiștilor din R. P. Polonă, R. S. Cehoslovacă, R. D. Germană și R. P. Romînă și că din acest an cuprinde și reprezentativa bulgară. Ce concluzii se desprind în urma disputării a cinci ediții ale acestei confruntări internaționale intrată în tradiția rugbiului european? Se poate afirma pe drept cuvînt că rugbiul din răsăritul continentului se dezvoltă an de an, că dovedește o orientare pozitivă spre un joc deschis, spectaculos, că se depun eforturi lăudabile pentru răspîndirea cît mai largă a sportului cu balonul oval. Dar nu poate fi trecut cu vederea faptul că există diferențe între nivelurile de joc practicate de cele cinci reprezentative și este unanim recunoscută valoarea primei noastre selecționate.

Însă, ceea ce merită să fie evidențiat în primul rînd este faptul că anul acesta în Cupa Păcii și-a făcut apariția pe arena internațională și echipa de tineret a țării noastre, care, jucînd în afară de concurs, a învins reprezentativele R.P.Polone, R.S.Cehoslovace și R.P.Bulgaria, terminînd neînvinsă acest turneu. Orientarea federației noastre de specialitate în alcătuirea celor două echipe—de seniori și de tineret — care au reprezentat culorile țării a avut ca scop verificarea unei serii de elemente tinere, pentru a putea trage o concluzie cu privire la schimbul de mîine al rugbiului romînesc. Rezultatele sînt îmbucurătoare, cele șase întîlniri dînd posibilitatea selecționerilor de a vedea la lucru mulți jucători tineri, talentați, al căror stil de joc deschis, simplu și eficace, s-a remarcat ca trăsătură caracteristică generală.

Desigur că ajutorul acordat de noi rugbiștilor polonezi, cehi, bulgari și celor din R.D.G., prin disputarea de meciuri între formații de club, precum și prin alte confruntări amicale, va contribui substanțial la ridicarea nivelului de joc, la creșterea potențialului rugbistic în țările prietene.

În ceea ce privește alte confruntări internaționale din primăvara acestui an, este de relevat interesantul turneu în Franța al echipei campioane Grivița Roșie, care în cele trei întîlniri a repurtat o victorie, a obținut un rezultat de egalitate și a suferit o înfrîngere, la capătul unor dispute care au atras jucătorilor romîni unanime aprecieri din partea presei de specialitate. De asemenea, merită evidențiat turneul în R.D.G. al echipei Rapid, din campionatul nostru de calificare, care, întîlnind trei formații din prima divizie a rugbiștilor germani, a terminat victorioasă de două ori.

★

Pentru toamna acestui an, rugbiștii romîni au primit invitația de a juca la Toulouse cu prima garnitură a reprezentativei franceze. Este cunoscut faptul că în ultimele trei întîlniri interțări susținute de jucătorii romîni cu cei francezi, rugbiștii noștri au terminat învingători de două ori și au realizat un meci egal, ceea ce face ca interesul pentru întîlnirea din acest an să pasioneze toate cercurile rugbistice din lume. Echipei noastre îi revine dificila misiune de a confirma excelentele rezultate obținute pînă în prezent. Succesele dobîndite de rugbiștii romîni, concepția lor pentru un joc organizat, puterea de luptă îmbinată cu sobrietatea acțiunilor, faptul că de cinci ani sînt neînvinși au atras atenția specialiștilor de pretutindeni. Din ce în ce mai numeroase sînt vocile autorizate ale specialiștilor care, pe bună dreptate, se întreabă de ce rugbiștii romîni nu sînt chemați în Cupa celor 5 națiuni, cunoscuta competiție internațională care grupează formațiile Angliei, Scoției, Irlandei, Țării Galilor și Franței. Răspunsul la aceste legitime întrebări îl dă atitudinea negativă a forului de conducere al rugbiului englez, care respinge ideea dezvoltării acestui joc pe continent, considerînd că sportul cu balonul oval este apanajul „tradiției" britanice și care se închistează în carapacea sa proverbială. Împotriva voinței cluburilor engleze, care sînt doritoare să joace cu formații romînești, se ridică interdicția dictată de „Rugby Foot-ball Union", aceeași interdicție care, în anul 1931, a oprit relațiile rugbistice franco-britanice timp de nouă ani. Este însă clar că măsurile retrograde impuse de o minoritate din conducerea federației britanice nu pot împiedica mult timp suflul nou al relațiilor care se statornicesc în sport. Acest lucru îl demonstrează cu elocvență interesul pe care îl manifestă rugbiștii italieni pentru Cupa Păcii, invitarea rugbiștilor romîni la Cupa Mediteranei, solicitarea cluburilor noastre fruntașe în Franța, propunerea unei puternice selecționate studențești engleze de a juca la noi, contactele stabilite cu rugbiul australian și neozeelandez.

Consecvenți promovării de legături trainice de prietenie și înțelegere, rugbiștii romîni sînt dornici să dezvolte, să extindă relațiile sportive internaționale, pentru ca rugbiul să devină un sport cu adevărat răspîndit și să slujească astfel ideii de întărire a legăturilor de prietenie între tinerii din cît mai multe țări.

RUGBI ★

CULESE

Campionatul se află la jumătatea sa. Noi știm prea bine că abia toamna „se numără bobocii", că atunci este momentul cînd se pun în balanță victoriile și înfringerile care cîntăresc exact comportarea dintr-un întreg campionat. Că acela este momentul în care realizările sînt comparate cu promisiunile. Prilej de bucurie pentru acei care culeg roadele unei munci inteligente și serioase. Desigur, momentul nu e dintre cele mai favorabile pentru flecari, cărora practica le infirmă teoriile, fiindcă atunci se dau... cărțile pe față. Punctele din clasament își au însă semnificația lor chiar acum. Să încercăm să o deslușim, anticipat, la mijloc de drum.

● *Steaua* — neînvinsă — pare a fi evadat din plutonul fruntaș, în care s-a menținut în ultimii ani, cu o regularitate demnă de toată lauda. Va fi ea prinsă în retur? Iată o întrebare la care deocamdată ne este greu să răspundem. În orice caz, punctele culese dificil la Progresul și Gloria ar putea juca în final un rol determinant. Formația militară prezintă cîteva „atu-uri de mare preț": Penciu (un fundaș ofensiv), Ciobănel (o aripă inegalabilă prin impetuozitatea sa), Ionescu (un înaintaș linia a treia, adesea inspirat și mereu pe fază) și Mateescu (un mijlocaș cu o deosebită dexteritate). Lor trebuie să le adăugăm pe căpitanul echipei, Blăgescu (un exemplu de sportivitate), Preda (deși progresele sale nu sînt pe măsura așteptărilor), Luscal (un sezon mai bun), Nica (constant) și Manea (în plină ascensiune). Pe aceste elemente, îndeosebi, cu predilecție pentru jocul ofensiv, Steaua mizează în retur pentru a-și menține locul prim.

● *Grivița Roșie* s-a urnit anul acesta mai greu. Ca un motor care se dezlănțuie abia după rodaj. Dar rodajul campionilor a fost cam prea prelungit. Formația joacă prea adesea pe chipul și forma „numărului 1", Viorel Moraru. La valoarea-i recunoscută ar trebui să aibă mai multă personalitate. Unde-i înaintarea Griviței, care „înspăimînta", în trecutul nu prea îndepărtat, toate formațiile? Este tot pe teren, dar joacă evident mai slab, mai dezorganizat, mai egoist. Jocul colectiv a slăbit. Iată un exemplu: Demian — asul tușei — nu e protejat. Aș îndrăzni să spun că la Știința Cluj, acum doi ani, își valorifica mai bine calitățile decît la Grivița. De ce? Fiindcă acolo era protejat, echipa juca în margine, mai ales, pentru el. La Grivița sînt la ora actuală în grămadă prea mulți „soliști" și ansamblul suferă. Foarte slab se prezintă, de asemenea, compartimentul deschiderii, deși Stănescu a făcut eforturi lăudabile pentru a asigura mingi utilizabile liniei de trei sferturi.

DIN

● *Dinamo* a optat, grație elementelor tinere de care dispune, categoric și definitiv pentru ofensivă. Nu cîștigă întotdeauna, e drept, se pierde în fața unui adversar cu o apărare fermă, plimbă balonul de multe ori de pe o parte pe alta a terenului, uneori chiar înapoi, dar totuși trebuie lăudată pentru simplul fapt că *plimbă balonul la mînă* (mai mult ca oricare altă echipă din țară). Și lucrul se cuvine subliniat. Deocamdată înregistrează și eșecuri, dar aceasta este singura cale spre succesele de mîine.

● Mai bine ca în alți ani s-au prezentat *Progresul* și *Gloria*. Prima a jucat de la egal cu toți fruntașii, pierzînd la limită datorită unor greșeli copilărești și mai ales lui P. Niculescu, care încalcă interesele întregii echipe, vrînd — în mod abuziv — să transforme toate loviturile de picior. În formația Progresului figurează și Alexandrescu, Făgărășanu, Negulescu, Ionescu, jucători ale căror lovituri de picior sînt evident mai lungi și mai precise. Nu înțelegem de ce antrenorul (C. Diamandi) nu ia măsuri pentru a pune lucrurile la punct, pentru că efectiv Progresul a pierdut pe „piciorul" lui P. Niculescu partide ce puteau fi egale sau chiar cîștigate (cu Grivița Roșie, cu Dinamo și chiar cu Steaua). Cît privește pe Gloria, echipa e transformată în bine, joacă deschis, fără brutalitățile din trecut. E un lucru pozitiv, care a surprins plăcut. Am vrea să-l putem consemna și la toamnă. Oricum, bravo antrenorului Toma Moldoveanu.

● Am vrea să spunem cîteva cuvinte și despre formațiile celelalte, să le caracterizăm: *Știința Cluj* (din nou cea mai bună din provincie); *Rulmentul Bîrlad* (o revelație — va fi în continuare greu de întrecut pe teren propriu); *C.S.M.S. Iași* (nu-și găsește cadența din anul trecut); *Știința Petroșeni* și *Unirea* (suferă mult de pe urma pierderilor de efectiv); *Farul Constanța* (se prezintă mulțumitor față de lotul redus pe care-l are, dar ne întrebăm de ce nu mai joacă Barbu); *Știința Timișoara* (nu progresează nici ca joc și nici ca poziție în clasament).

● Am remarcat că unii jucători manifestă tendința de a schimba postul pe care joacă de obicei în formația lor de bază și în națională. Tendința este vădită chiar la maeștrii emeriți ai sportului *Penciu* și *Moraru*. Astfel, primul se dedică ofensivei neglijînd apărarea, iar secundul se desprinde prea adesea din grămadă, preferind jocului pe înaintare, acela al deschiderii. Ce-ar fi — ținînd seama de aceste tendințe, pe care nu le condamnăm — să alcătuim o viitoare echipă națională în următoarea componență: *Țibuleac—Ciobănel, Wusek, Penciu, Balcan—Moraru, Stănescu—Iliescu, Demian, Ionescu—M. Rusu, V. Rusu—Rădulescu, Iordăchescu, Drobotă*. Ar fi o experiență extrem de interesantă. Și acum, o altă formulă de echipă, care ni se pare la fel de valoroasă: *Nedelcu (Alexandrescu)—Teodorescu, Cordoș, Rahtopol, Terbóczi—Giugiuc, Mateescu—Zlătoianu, Tuțuianu Paloșanu—Craioveanu, Preda—Grün, Iatan, Stoica.*

D. CALLIMACHI

CAMPIONAT

★ RUGBI ★

ÎN FOTOGRAFII:

① Steaua—Dinamo 11—3. Duel aerian la margine între dinamovistul Vasile Rusu (tricou vărgat) și Mărgărit Blăgescu.

② Steaua—Progresul 6—0. Excelentul înaintaș Sandu Ionescu, întotdeauna prompt pe fază, a scăpat de sub supravegherea lui Alexandrescu (stînga) și Dragomirescu.

③ O încrucișare și un reușit schimb de pase între Alexandru Penciu și Nanu Radu (Steaua).

④ Studentul clujean Zsombor Terbóczi—o aripă în stilul lui Ciobănel—despre care se va mai vorbi.

⑤ Adrian Mateescu a jucat în acest sezon cu mult succes în spatele grămezii Stelei.

⑥ Iacob (Progresul), pe un post similar cu Mateescu, nu e lipsit de talent. Să mai așteptăm însă cîteva luni pentru a ne putea pronunța asupra valorii sale.

Știința Cluj — liderul provinciei. Sus, de la stînga la dreapta: Sălăjan, Catană, I. Pop, Grigoriu, Paloșanu, Chirilă, Petreanu, Gebefügy. Jos: Bucur, Terbóczi, Simion, Cordoș, Munteanu, Tolu, Gherasimniciu. Lipsesc din fotografie: dr. Silviu Căilman și Horia Pop.

Foto: I. MIHĂICĂ și P. ROMOȘA

PORTRET fotbal SPORT
KOSZKA

Koszka este un jucător cu personalitate evidentă, care se detașează net în cadrul echipei sale U.T.A. Se poate spune fără exagerare că în ultima vreme U.T.A. joacă în... jurul lui Koszka. La 24 de ani neîmpliniți Koszka este un jucător de bază al echipei naționale, adaptîndu-se cu multă suplețe la jocul cu „patru pe fund". Secundul stoperului Nunweiller nu se limitează însă la sarcinile de apărare, ci își desface deseori aripile pentru a împinge atacul spre poarta adversă.

Înalt (1,80 m) și bine proporționat (78 kg) Koszka are o remarcabilă rezistență fizică, pusă în valoare prin intermediul unei dîrzenii deosebite. Dotat cu o tehnică satisfăcătoare (susceptibilă de progres), jucătorul arădean manifestă multă maturitate tactică, avînd intuiția fazelor ce „vor să vină". Astfel el izbutește să suplinească o oarecare lipsă de viteză. De altfel viteza este calitatea care așteaptă cele mai nete ameliorări.

Oricum, la 24 de ani, Koszka este în continuare jucătorul care urcă.

...S-a născut la 17 septembrie 1939, la Arad, în cartierul Pîrneava. Copil fiind a avut prilejul să urmărească — în calitate de spectator-pitic — o mare echipă: I.T.A. Petschovski, Reinhardt, Mercea, Stibinger și ceilalți i-au fost primii profesori. Și, după cît se pare, piticul arădean a fost foarte receptiv la lecțiile celor mari.

A început să joace mingea de piele pe terenul Fabricii de zahăr din Arad, sub îndrumarea antrenorului Burdan, la 12 ani. În 1956 a trecut la U.T.A., la juniori, și a învățat mult de la Dumitrescu III, fosta extremă a lui Stibinger. La numai 18 ani a debutat în prima formație a textiliștilor, ca inter stînga, împotriva Jiului la Petroșani. Rezultat: 0-0. A jucat la U.T.A. pînă în anul 1959, cînd a trecut la Rapid-București. (Își aduce aminte cu multă recunoștință de sfaturile antrenorului Braun, care a întrevăzut în el pe viitorul mijlocaș al naționalei). La Rapid Koszka a fost întotdeauna un om de bază, fiind nelipsit în formația feroviară. După doi ani Koszka a revenit la Arad, impunîndu-se și mai mult.

Koszka a debutat ca internațional în echipa B, împotriva Turciei B, în 1961, dar s-a impus definitiv anul trecut, cînd a figurat pentru prima oară în echipa A, contra Marocului, la București. De atunci el a jucat mereu, exceptînd jocul cu R.D.Germană de la București, cînd a fost accidentat.

Partenerii de linie sau adversarii direcți ai lui Koszka sînt unanimi în a recunoaște că arădeanul e într-un progres constant. Nunweiller III îi scoate în evidență sobrietatea, calmul și suplețea tactică, subliniind totodată că „numărul 6" al naționalei e un jucător care insuflă încredere unei apărări, iar Constantin, adversarul său direct în campionat și — în ultimul timp — omul său de legătură în națională, îi admiră echilibrul psihic, tenacitatea și... marea rază de acțiune, îndemnîndu-l, totodată, să-și desăvîrșească viteza și startul.

Dar ceea ce atrage în mod special în jocul lui Koszka este marea putere de luptă. Indiferent dacă echipa sa conduce cu 3—0 în minutul 80 (și victoria ei nu mai e pusă la îndoială) sau dacă scorul e invers în același minut (iar înfrîngerea e aproape cu neputință de evitat), Koszka e același. El joacă mereu cu pieptul înainte, deoarece își dă seama că victoria sau înfrîngerea se decid la fluierul final. Momentele de relaxare prematură din jocul lui Țîrlea sau al lui Capaș încetează deîndată ce în zona lor de acțiune apare chipul încruntat și mobilizator al lui Koszka.

După cît se vede, la Koszka talerul cu calități e mult mai plin decît cel cu... lipsuri. Iar dacă ținem seama de sobrietatea și dîrzenia tînărului internațional, nu e de așteptat decît accentuarea disproporției dintre plus și minus.

Suporterii lui Constantin Koszka așteaptă victoria definitivă a lui plus cu P mare.

I. CH.

MOMENTE DIN ISTORIA CAMPIONATULUI MONDIAL DE FOTBAL (I)

DUPĂ „MIROIR du FOOTBALL"

IDEEA de a se organiza Cupa mondială (campionatul mondial) de fotbal a fost lansată pentru prima oară în anul 1904... Și totuși, au trebuit să se scurgă 26 de ani pentru ca ideea să devină fapt.

Cine s-ar fi gîndit însă atunci, că locul de desfășurare a primei ediții va fi ales în America de Sud? Și cine și-ar fi imaginat că această țară va fi Uruguay? Și totuși...

Iulie 1930. Montevideo. Uruguaienii sînt în sărbătoare. Țara lor își serbează 100 de ani de libertate. Trei din zilele lui iulie sînt sărbătorite în mod special: 11, sărbătoarea drapelului, 14, pentru că Uruguayul celebrează căderea... Bastiliei și 18, ziua independenței.

F.I.F.A., alegînd Uruguay pentru organizarea fazei finale a primei Cupe mondiale, a făcut un calcul bun.

1. În primul rînd, uruguaienii, învingători în turneele olimpice din 1924 și 1928 au dovedit că pe plan sportiv erau demni de această cinste.

2. Atmosfera sărbătoririi naționale din iulie de la Montevideo nu putea decît să favorizeze succesul competiției.

3. În sfîrșit, s-a ținut seama de reușita financiară. Guvernul Uruguaian a decis să preia în sarcina sa transportul, hotelul etc. ... — pentru toți invitații europeni.

Această primă ediție a Cupei mondiale n-a avut toată amploarea dorită pentru că federațiile europene, din motive diverse, au ocolit evenimentul. Bătrînul continent a fost reprezentat doar de patru echipe: Belgia, Franța, Iugoslavia și Romînia. America de Sud, dimpotrivă, era larg reprezentată: Argentina, Brazilia, Paraguay, Peru, Bolivia, Chile și, bineînțeles, Uruguay. Mexicul și Statele Unite reprezentau restul continentului american.

Au fost deci 13 invitați. După cum vedeți, cifra n-a purtat nici de data aceasta ghinion. Plecarea a fost bună și a asigurat din plin viitorul Cupei mondiale.

Bravo uruguaienilor! Chiar de la început ei au văzut totul în stil mare. Și-au asumat chiar sarcină de a construi în opt luni de zile un stadion gigantic, în centrul Capitalei — Montevideo. Un stadion de 80.000 de locuri, care a fost botezat, evident, stadionul Centenarului. Deosebit de interesant este faptul că uruguaienii au fost la un pas de a-și respecta termenul, lucrînd zi și noapte în săptămîna premergătoare inaugurării. În cele din urmă, trei din cele patru tribune au fost gata în ziua inaugurării. Uruguaienii le-au botezat Colombes, Amsterdam (în amintirea victoriilor lor olimpice) și Montevideo (vizînd succesul care urma să vină).

ARBITRII, ETERNA POVESTE

Cînd o competiție se naște, ea trebuie rodată, ajustată, adaptată. Într-un cuvînt trebuie făcut totul pentru a trece de la stadiul teoriei la cel al practicii. Organizatorii au avut unele temeri în legătură cu arbitrajul, și aceasta pe bună dreptate. De-a lungul competiției, un observator avea să califice pînă la urmă „colțul" arbitrilor drept un adevărat turn al lui Babel.

15 arbitri au fost invitați să conducă meciurile acestei prime Cupe mondiale. 4 europeni: belgienii Christophe și Langenus, francezul Ballway și romînul Rădulescu. Ceilalți arbitri erau sud-americani.

Trebuie să se țină seamă că toate astea se întîmplă în anul 1930. Că relațiile sportive dintre națiuni, deși frecvente, erau de dată recentă. Că regulile jocului erau interpretate și... aplicate în mod diferit. Datorită acestui fapt a fost organizată o conferință pentru a se ajunge la stabilirea unor vederi comune. Dar această conferință nu a împiedicat pe unii arbitri să opereze cu o perfectă dezinvoltură. Astfel, arbitrul bolivian Saucedo, care a condus întîlnirea Argentina-Mexic (6—3), a acordat nu mai puțin de cinci lovituri de 11 m în 90 de minute. Cronicarii vremii menționează că două din ele erau justificate. Arbitrul brazilian Almeido Rego avea să bată toate recordurile. Echipa Franței a fost victima fanteziei sale deosebite.

„SORȚII"

Echipa Franței, însoțită de echipele Belgiei și Romîniei, a părăsit Europa la 20 iunie, pe bordul vasului „Cote-Verde". Iugoslavii au venit cu „Florida". La 5 iulie toată lumea a debarcat la Montevideo, unde europenii au fost onorați cu recepții de un fast impresionant și primiți cu o căldură deosebită.

Au fost stabilite patru serii preliminarii. Dat fiind că participau 13 echipe, au rămas în cele din urmă trei serii de 3 echipe și o serie de 4.

1. Argentina, Franța, Mexic și Chile
2. Brazilia, Iugoslavia, Bolivia
3. Uruguay, Romînia, Peru
4. Statele Unite, Paraguay, Belgia

Europenii au remarcat cu umor că nici o națiune a bătrînului continent n-a fost aleasă cap de serie.

Unul din jocurile cele mai dramatice ale preliminariilor a fost cel de la 15 iulie, dintre Argentina și Franța, disputat în Parcul central, sub conducerea arbitrului brazilian Almeido Rego. În minutul 81, mijlocașul centru argentinian Monti, care avea să joace mai tîrziu în Italia, a izbutit să deschidă scorul. Trei minute mai tîrziu, extremul stînga francez Langiller a driblat tot ce a întîlnit în cale, dar în momentul în care se pregătea să înscrie, arbitrul Almeido Rego a fluierat... sfîrșitul jocului. Argentinienii au invadat terenul pentru a-și îmbrățișa idolii, în timp ce jucătorii francezi l-au înconjurat pe arbitru, arătîndu-i disperați cronometrul și urlîndu-i la ureche: „Pas fini! Pas fini!"

Echipa Romîniei a obținut o frumoasă victorie, în nouă oameni, împotriva echipei Peru (3—1), care pierduse greu, cu 1—0, la Uruguay, dar avea să piardă după aceea (0—4), împotriva primului cîștigător al Cupei: Uruguay, în condiții nu mai puțin dramatice.

FINALA

Finala primei Cupe mondiale a fost disputată de Uruguay și Argentina, cei doi frați rivali ai Americii Latine. Asta s-a întîmplat la 30 iulie.

În semifinale Uruguay surclasase Iugoslavia (6—1), iar Argentina învinsese cu acelaș scor Statele Unite.

E greu de închipuit astăzi, după mai bine de 30 de ani, atmosfera indescriptibilă care a aprins capitala Uruguaiului. La Buenos Aires, mii de argentinieni se îmbarcau pe vase cu destinația Montevideo. Aceste mase de suporteri argentinieni au debarcat la Montevideo fluturînd drapele și înălțînd pancarte. Ei aveau mari provizii de petarde și de confetti. Poliția din Montevideo a trebuit să supravegheze îndeaproape această... armată de invazie. Unii dintre suporterii argentinieni, cei mai aprigi, au fost chiar reținuți. La ora H, capitala Uruguaiului părea un oraș în stare de asediu. Trupele patrulau în jurul stadionului, cu baionetele la arme.

Fotbaliștii uruguaieni se pregăteau de două luni în vederea acestei finale. Ei au fost cantonați înainte de începerea competiției în cel mai luxos hotel din Montevideo, situat lîngă Prado, cel mai mare și mai frumos parc al orașului.

Marile vedete uruguaiene erau gata: Jose Nasazzi, fundașul căpitan, campion olimpic la Paris și la Amsterdam. Mai era și celebrul inter Scarone. Dar forța echipei era linia de mijloc, supranumită corsetul de fier (costilla metalica) cu Jose Andrade, Lorenzo Fernandez și Alvaro Gestido. În echipa Argentinei, în care Guillermo Stabile își făcea debutul, faimosul Monti îi domina pe toți. Excelenți tehnicieni, argentinienii n-aveau spiritul de echipă care-i anima pe rivalii lor.

La fluierul arbitrului Langenus, 80.000 de spectatori au umplut pînă la refuz cele treisferturi ale stadionului Centenario.

(URMARE ÎN NUMĂRUL VIITOR)

ANGLIA PE CONTINENT

Fotbaliştii englezi par hotărîţi să întîmpine bine centenarul occer-ului. Recentul turneu al echipei Albionului pe continent repune n valoare fotbalul insular. Englezii, mari specialişti ai jocurilor acasă, u obţinut trei victorii de mare răsunet în deplasare. O victorie de restigiu (4—2 cu Cehoslovacia), una de confirmare (2—1 cu echipa n formă a R.D. Germane) şi, în sfîrşit, o a treia, de spectacol (8—1 u Elveţia).

În faţa acestui triplu succes, la care se adaugă victoria lui Tottenam în Cupa Cupelor, specialiştii sînt tot mai mult tentaţi să majoreze ota de vină a lui Springett în înfrîngerea dureroasă (2—5) cu Franţa, a Paris.

Alf Ramsey, succesorul lui W. Winterbottom, poate privi cu mai nultă încredere viitorul, după duşul rece din meciul cu Franţa. De ltfel, manevrele pe care le face în formaţie, denotă mai multă supleţe. a Berna, interul Moore a jucat, de pildă, stoper. Iată şi formaţia care forţat de 8 ori „lacătul" elveţian: Springett—Armfield, Moore, Wilon—Kay, Flowers—Douglas, Greaves, Byrne, Mills, Charlton.

ÎN FOTOGRAFIE: Anglia — Cehoslovacia 4—2. Situaţie dificilă a poarta Angliei. Portarul englez Banks în duel cu Popluhar. Sub anks: Kadraba. Moore (6), Scherer (9) şi Norman (în dreapta) figurează ctiv.

UN TURNEU NEFERICIT

La ora cînd apar aceste rînduri, unsprezecele Braziliei nu se mai află pe bătrînul continent. El s-a reintors acasă, cam „cu coada între picioare" şi cu prestigiul serios şifonat. Campionii lumii — e drept — au făcut un turneu cu caracter, mai degrabă, comercial. Dar nimănui nu i-a putut scăpa faptul că, pe plan sportiv, acest turneu nefericit a dat o serioasă lovitură faimei campionilor mondiali, mitului care cînta „invincibilitatea" acelora ce se impuseseră în două campionate mondiale consecutive. A dat greş totodată şi experienţa încercată de a se întineri brusc formaţia de bază şi de a se demonstra că oricînd şi oriunde brazilienii îşi pot înlocui cu succes — fără dureri de cap — vedetele. Cu adevărat, se pare că Nilton Santos, Zozimo, Vava şi, mai ales, Didi — care sînt pe punctul de a se retrage din fotbal — sînt greu de egalat, iar Garrincha, reţinut acasă pentru chestiuni personale, e nepreţuit. Iată aşadar de ce se apreciază, în general că „turneul european" al brazilienilor s-a soldat cu un eşec, de care se pare că se fac vinovaţi în principal cei trei antrenori, Nascimento, Moreira şi Feola, mult prea siguri pe ei şi elevii lor. Ei au primit în Europa o lecţie usturătoare, din care se vede că nu e niciodată bine să fii prea sigur pe tine!

Iată şi bilanţul turneului întreprins de brazilieni în Europa: Portugalia — Brazilia 1—0; Belgia—Brazilia 5—1; Franţa—Brazilia 2—3; Olanda—Brazilia 1—0; R. F. Germană — Brazilia 1—2; Anglia—Brazilia 1—1; Italia—Brazilia 3—0; Israel—Brazilia 0—5 şi R.A.U—Brazilia 0—1. Alte meciuri: *Eindhowen (Olanda)—Brazilia 0—1 şi Selecţionata Berlinului Occidental — Brazilia 0—3.*

ÎN FOTOGRAFIE, întinerita echipă a Braziliei asupra căreia apasă ingrata sarcină de a apăra un mare prestigiu, pe stadionul Colombes din Paris, după întîlnirea cu Franţa. Jos, de la stînga la dreapta: Marcos, Gerson, Pelé, Ney, Pepe. În picioare, în aceeaşi ordine: Djalma Santos, Zito, Altair, Diaz, Eduardo şi Gilmar. Lipsesc din fotografie, între alţii, Amarildo, Zagalo, Coutinho, Mangiavio, Quarentinha, Zequinha, Lima şi Mauro, care au fost şi ei în Europa.

• RECORDMANII ECHIPELOR NAŢIONALE •

IGOR NETTO

La 33 de ani, Igor Netto numără 61 de selecţii în echipa U.R.S.S. Căpitan al echipei Spartak din Moscova, maestru emerit al sportului, campion olimpic, campion al Europei în anul 1960, în întîlnirea finală cu Iugoslavia, Netto a cunoscut toate onorurile în cursul unei cariere sportive exemplare. A debutat în întîlnirile tinerilor pionieri din Moscova, înainte de a trece la Spartak.

În anul 1952 a fost selecţionat pentru prima oară în echipa naţională, ca interstînga. În anul 1956, la Melbourne, el a condus echipa U.R.S.S. la victorie, la fel ca şi în anul 1960, la Paris, cînd echipa sovietică a cîştigat „Cupa Europei".

În campionatul mondial din Suedia Netto a avut ghinionul de a fi rănit în ajunul plecării, în cursul unui meci contra Angliei, la Moscova. În Suedia el n-a jucat decît un singur meci şi absenţa lui s-a simţit imediat, prin dezorganizarea echipei sovietice.

Igor Netto a jucat patru meciuri în anul 1962, în Chile, şi a stîrnit admiraţia în cursul acestui turneu.

La revenirea în patrie el s-a consacrat echipei sale Spartak, care a cucerit — în mare măsură datorită lui şi de o manieră strălucită —, un nou titlu de campioană unională. La sfîrşitul anului trecut se spunea că Netto va abandona fotbalul activ. Acum însă nici nu poate fi vorba de aşa ceva. Netto ţine foarte mult să mai joace şi în Cupa Campionilor Europeni, ediţia 1963—64.

Igor Netto va îmbrăţişa după aceea cariera de antrenor şi va putea împărtăşi din bogata sa experienţă tinerilor jucători sovietici. Oricum, el va rămîne multă vreme, alături de Iaşin, unul din cei mai mari fotbalişti ai U.R.S.S.

RECORDMANII SOVIETICI

1.	Igor Netto (Spartak Moscova)	61
2.	Lev Iaşin (Dinamo Moscova)	54
3.	Valentin Ivanov (Torpedo Moscova)	45
4.	Anatoli Maslenkin (Spartak Moscova)	31
5.	Mihail Meshi (Dinamo Tbilisi)	25
6.	Slava Metreveli (Dinamo Tbilisi)	24
7.	Viktor Ponedelnik (T.S.K.A.)	21
8.	Ghivi Cioheli (Dinamo Tbilisi)	20
9.	Valeri Voronin (Torpedo Moscova)	19
10.	Eduard Streltov (Torpedo Moscova)	13

Pe terasa hotelului Europa din Copenhaga, cu cîteva ore înainte de meci. În picioare, de la stînga la dreapta: Petru Emil, Pircălab, Pavlovici, Constantin, Datcu, Koszka, Nunweiller III, Raksi, Creiniceanu, Haidu I. Jos: C. Dan, Greavu, Haidu C., Varga, Manolache, Nunweiller IV și Popa.

ROMÎNIA 3 DANEMARCA 2

În sfîrșit, după șase ani, în care timp echipa noastră națională n-a obținu nici o victorie în deplasare într-o competiție oficială, succesul de la Copenhaga este reconfortant și promițător.

Victoria asupra Danemarcei, care plasează echipa noastră într-o poziție favorabilă pentru cursa olimpică, este o victorie a tinereții și a seriozității. Să nu uităm că Petru Emil, Koszka, Pircălab, Varga, Datcu, Hajdu (ca să nu vorbim decît de titulari) reprezintă „noul val" al echipei noastre naționale care se călește în jurul unui Constantin sau Nunweiller III.

De la întîlnirea revanșă cu Spania la București, echipa noastră (exceptînd meciul cu Marocul, la Casablanca) a înregistrat ameliorări sensibile, echilibrîndu-se de la un joc la altul.

Fără îndoială că eforturile echipei naționale vizează în primul rînd calificarea pentru Tokio, dar jucătorii noștri, și mai ales cei tineri, trebuie să cuteze mai departe. După numai doi ani, cele mai bune echipe din lume se vor întîlni din nou la Londra, pentru cel de-al optulea turneu al Cupei de Aur Jules Rimet, și visul tuturor susținătorilor fotbalului din țara noastră este de a urmări la televizor pe Petru Emil în luptă cu Pelé sau pe Pîrcălab demarînd spre poarta lui Springett.

Cam astea au fost reflecțiile sutelor de mii de auditori romîni ai transmisiei de la Copenhaga.

ÎN FOTOGRAFII:

① Datcu la balon. De la stînga la dreapta: Berthelsen, Greavu, Nunweiller III și Ole Soerensen.

② Ole Madsen (tricou închis) luptă din greu cu Nunweiller III. În stînga — Constantin. În dreapta — Koszka.

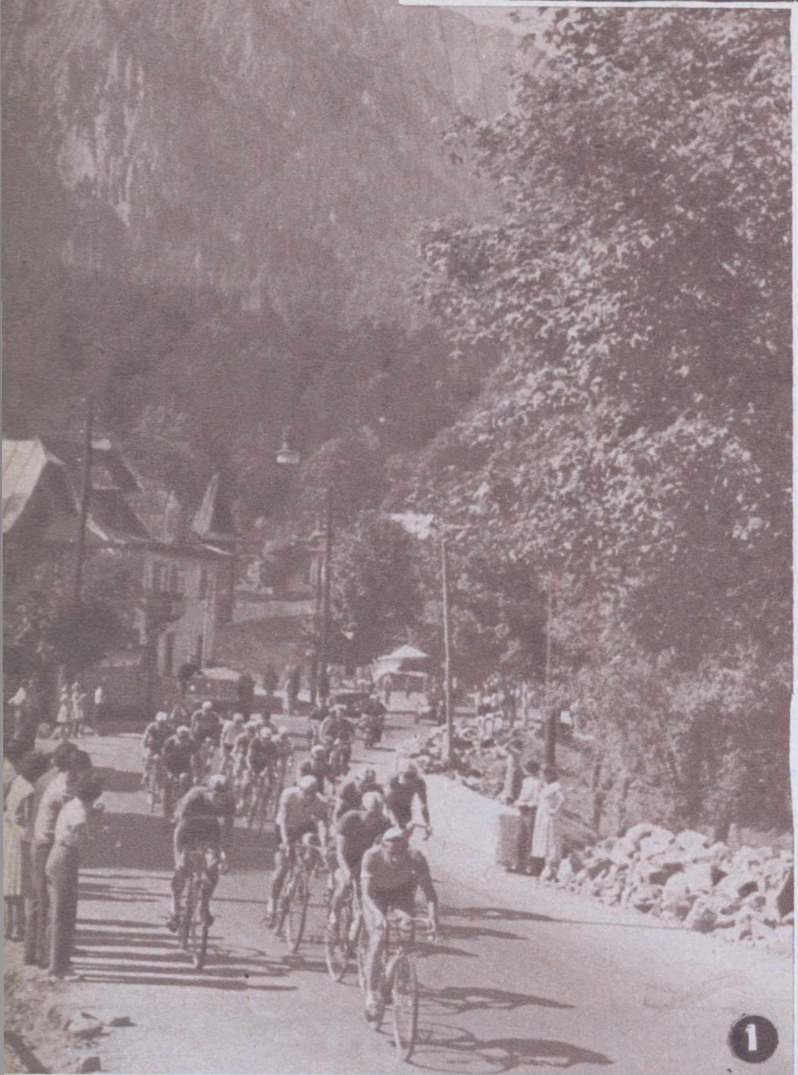
③ În dimineața următoare jocului, ziarele daneze deplîng soarta finaliștilor de la Roma. Pavlovici, C. Dan, C. Haidu, Nunweiller III, Datcu și Petru Emil urmăresc cu mare interes.

Foto: NORD FOTO — COPENHAGA

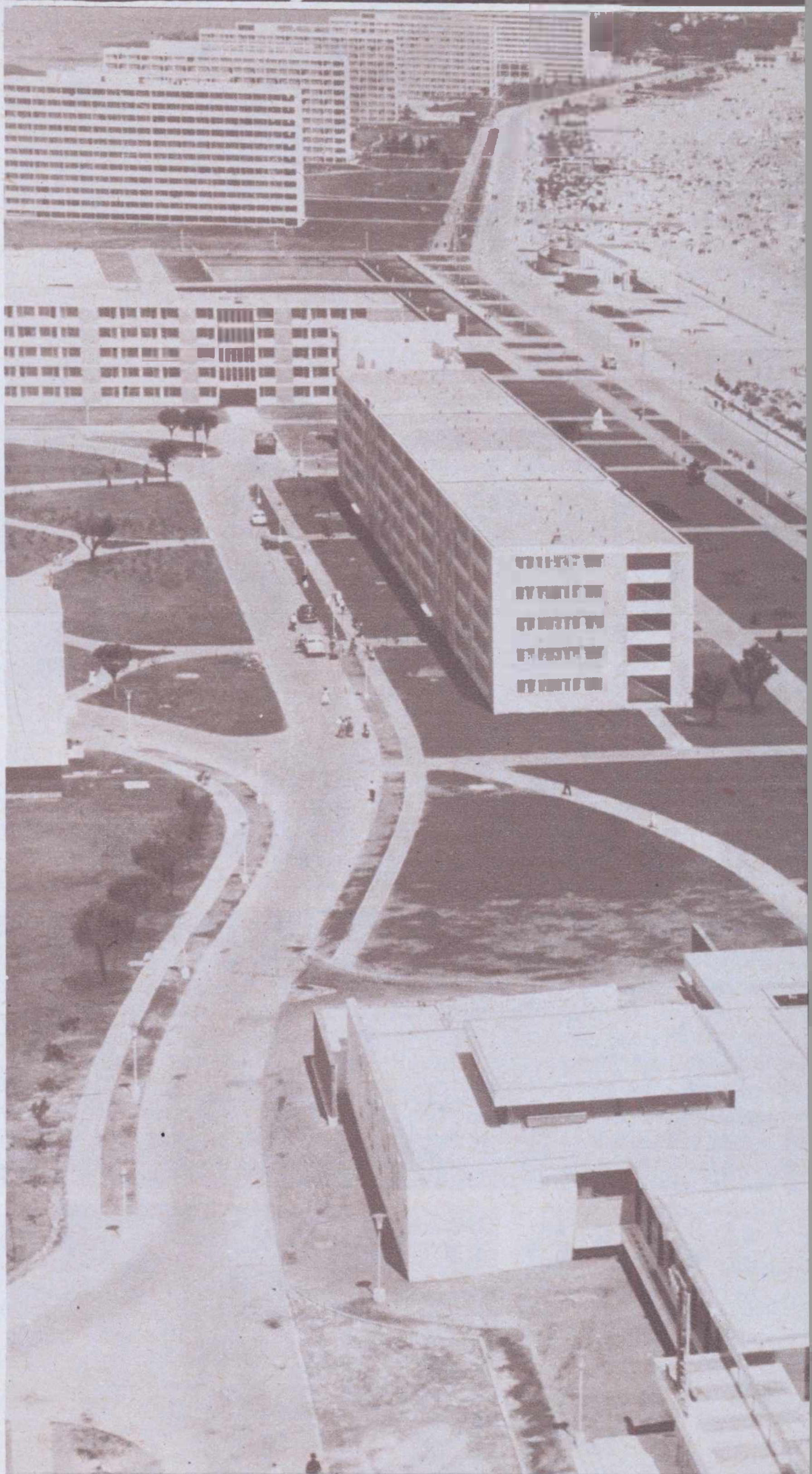

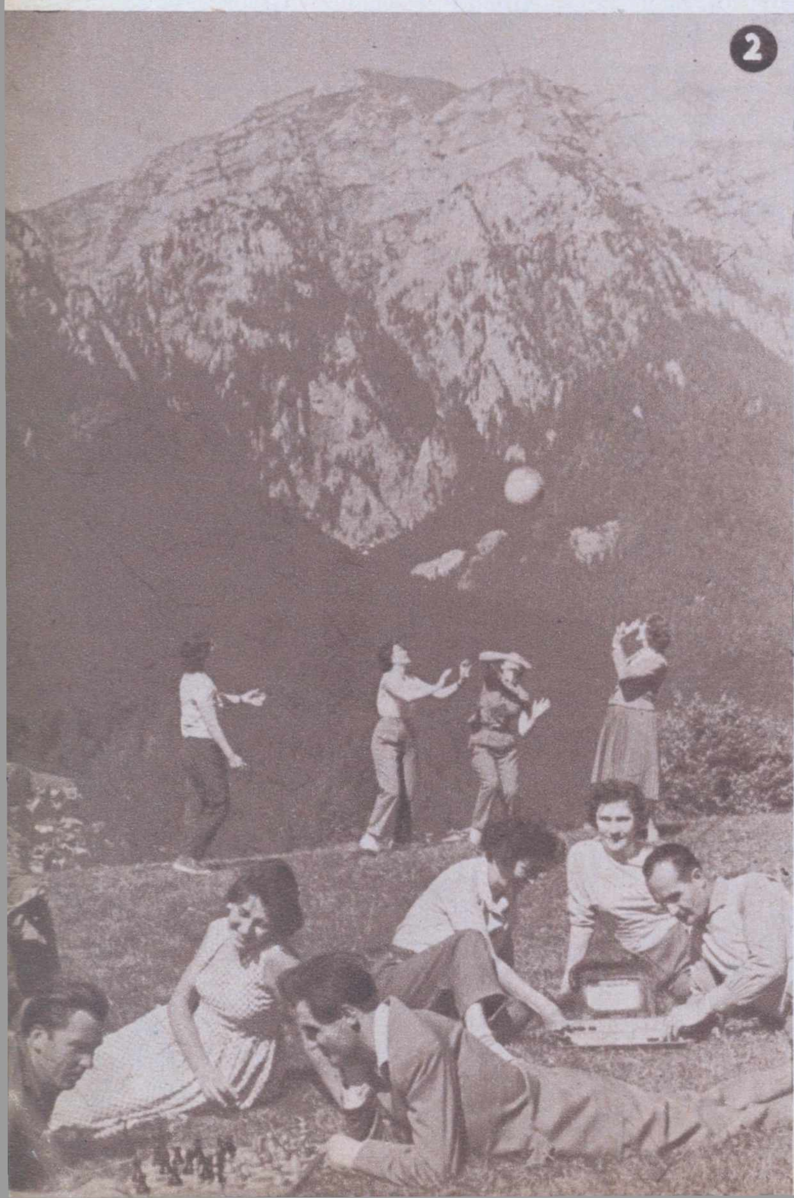

MUNTELE ȘI MARE

1

2

3

IATĂ-NE, DAR, ÎN PLIN SEZON. Dar nu e sezon doar în accepţia obişnuită a cuvîntului: e şi un sezon al... nehotărîrii. La munte sau la mare? Excepţionalele resurse turistic-peisagistice ale ţării, puternic puse în valoare în anii de democraţie populară şi armonios îmbinate cu binefacerile exerciţiului fizic, ne dau în fiecare vară fiorul minunat al dorinţei de dedublare: şi la munte, şi la mare! E adevărat, nu întotdeauna le poţi face pe toate. Dar, oriunde te-ai duce, sănătatea ţi se va întări, noi prietenii îţi vor îmbogăţi sufletul şi vei fi făcut încă un pas spre cunoaşterea a cît mai multe din frumuseţile Patriei.

Să pornim, deci la drum. Carpaţii, Delta Dunării, litoralul, noile oraşe de pe harta ţării ne aşteaptă. Prilej de minunată odihnă activă vom avea peste tot. Pe costişele Poienei Ţapului, urmărind întrecerile cicliştilor (foto 1), la popas... şahistic şi voleibalistic într-unul din nenumăratele tăpşane de lîngă Zamora, ce oferă perspective largi ale Bucegilor (foto 2), în mici excursii cu punct de plecare cabana Babele (foto 3) sau pe plaja de aur pulbere a Mamaiei (foto 4), peste tot sportul ne va fi prieten bun. Astăzi, totul ne stă la îndemînă: terenuri, materiale, echipament, instructori sau ghizi pricepuţi.

Muntele şi marea vă aşteaptă!

Fotografiile: AGERPRES (litoralul) şi I. MIHĂICĂ

BALCANI— SCANDINAVIA

În anul 1957, între zilele de 4 şi 6 noiembrie, Atena a găzduit prima ediţie a competiţiei internaţionale atletice BALCANI-SCANDINAVIA. Organizarea unui asemenea meci între nordul şi sud-estul Europei (ideea a aparţinut federaţiei de specialitate din Grecia) a fost primită cu entuziasm, întrucît înlesnea un preţios schimb de experienţă.

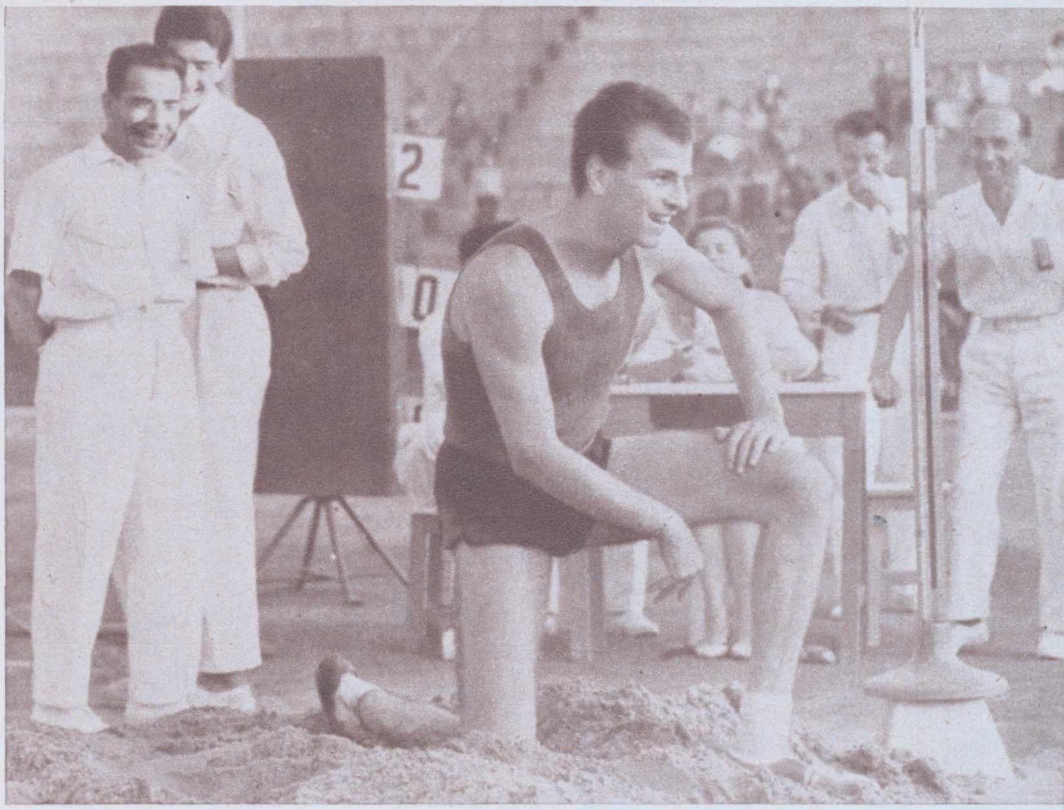
Rezultatele cu care s-a încheiat această primă confruntare rezervată băieţilor se pare că au influenţat însă negativ respectarea sau asigurarea unei periodicizări stabile următoarelor ediţii. Dintr-un total de 22 de probe, Scandinaviei (Danemarca - Finlanda - Islanda - Suedia - Norvegia) i-au revenit 15, iar Balcanilor (Bulgaria-Grecia-Iugoslavia-Romînia) doar 7. Acest lucru a făcut ca o tabără să nu-şi mai exprime interesul pentru o cît mai apropiată ediţie a doua, iar cealaltă să mai lase timpul să treacă. Şi timpul a trecut: 6 ani!!!. De aceea, nu este de loc exclus ca majoritatea participanţilor la prima ediţie, de la Atena, să nu mai poată rezista selecţiei pentru ediţia a doua pe care o va găzdui Helsinki, luna aceasta, între zilele de 16 şi 17. Sarcina îmbunătăţirii performanţelor realizate la Atena, în 1957, va fi însă uşurată actualilor selecţionaţi, atît celor scandinavici, cît şi celor balcanici, întrucît de atunci şi pînă în prezent atletismul şi-a dobîndit certe plusuri de maturitate, pe toate meridianele. De asemenea, acest interval de şase ani a trăit eforturile pentru Jocurile Olimpice de la Roma, iar, la ora actuală este marcat de intensele pregătiri pentru întîlnirea mondială de la Tokio, din 1964.

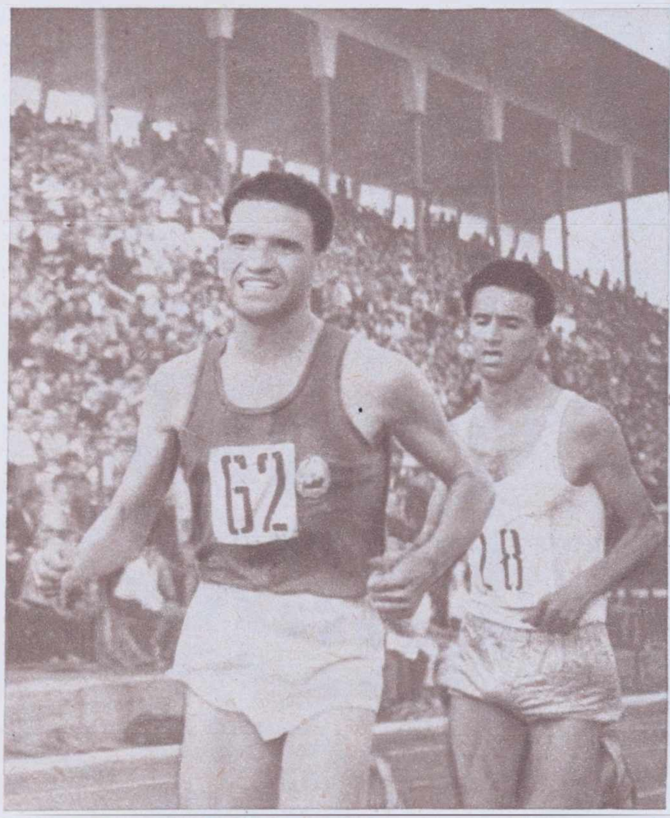
Primele rezultate, adică acelea de la Atena, constituie, potrivit obiceiului, recordurile competiţiei atletice masculine Balcani-Scandinavia. Iată-le:

100 m	**10,8 (Thorbjörnsson — S — Islanda)**
200 m	**21,4 (Bunaes — S — Norvegia)**
400 m	**47,7 (Helsten — S — Finlanda)**
800 m	**1:48,1 (Waern — S — Suedia)**
1.500 m	**3:49,1 (Waern — S — Suedia)**
5.000 m	**15:48,8 (Hakko — S — Finlanda)**
10.000 m	**30:21,6 (Mihalic — B — Iugoslavia)**
Maraton	**2.26:27,2 (Mihalic — B — Iugoslavia)**
110 m g	**14,5 (Lorger — B — Iugoslavia)**
400 m g	**53,0 (Savel — B — Romînia)**
3.000 m obst.	**9:02,0 (Papavasiliu — B — Grecia)**
Înălţime	**2,04 (Marianovici — B — Iugoslavia)**
Prăjină	**4,30 (Suttinen — S — Finlanda)**
Lungime	**7,60 (Valkama — S — Finlanda)**
Triplusalt	**15,95 (Einarsson — S — Islanda)**
Greutate	**16,75 (Uddebom — S — Suedia)**
Disc	**53,08 (Arvidsson — S — Suedia)**
Suliţă	**74,55 (Ahvenniemi — S — Finlanda)**
Ciocan	**62,55 (Bezjak — B — Iugoslavia)**
4 × 100 m	**41,6 (Scandinavia)**
4 × 400 m	**3:26,8 (Scandinavia)**
100+200+300+400 m	**1:57,7 (Scandinavia)**

Întrecerile de la Helsinki vor aduce, cu siguranţă, multe modificări în această tabelă de recorduri, precum şi un interval echitabil pînă la cea de a treia ediţie a competiţiei Balcani-Scandinavia. În ceea ce ne priveşte, acordăm credit în special lui Grecescu, Vamoş, Spiridon, Barabaş, Porumb

H. C.

Cornel Porumb este fericit. F citeva minute va sări în sus de b rie, aflînd că noul său record r blican (2,11 m) îl situează printr mai buni în lume.

La întîlnirea de selecţie Romîn Grecia, alergătorul romîn Const Grecescu a cîştigat proba pe 10.0(cu o performanţă bună (30:07,2), c i dă speranţe pentru un loc fru la Helsinki.

La 1.500, Barabaş (stînga) pl în final. Vamoş i-o la înainte zecime de secundă (3:45,6). Dis a fost nu numai frumoasă, dar şi mităţoare pentru selecţie şi me în Finlanda.

Fotografiile: HORIA CRIST

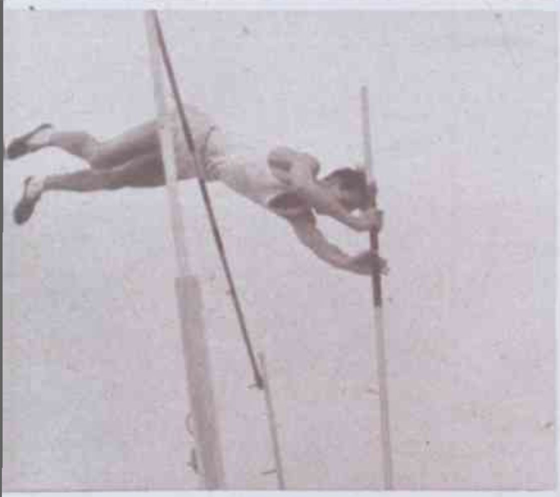

Ankara-J.B. Marsellos (Grecia) și Petrusici (Iugoslavia) doi dintre favoriții probei de 110 m. g. într-un finiș impresionant.

La cea de a doua ediție a competiției Bal-
ani-Scandinavia va fi introdusă și proba de de-
atlon, la care are multe șanse de cîștig iugo-
avul Brodnici.

Deasupra ștachetei se află prăjinistul bulgar
lebarov, care — sperăm — va avea un cuvînt
e spus la Helsinki.

Fotografiile: ROMEO VILARA

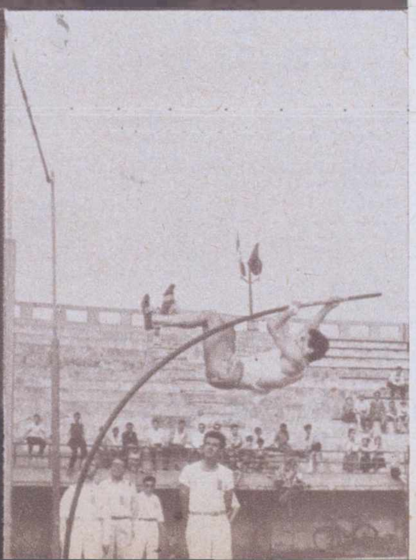

PRĂJINĂ DIN METAL SAU DIN STICLĂ?

Aceste două fotografii au fost făcute la Ploiești, cu prilejul întîlnirii Romînia-Grecia. În stînga, este concurentul romîn Savin, în dreapta săritorul grec Balasis. Primul folosește metal, al doilea sticlă. Avantajul pe care-l prezintă prăjina din fibră de sticlă este ușor de intuit, întrucît aceasta este o adevărată... catapultă în mîini pricepute. Adversarul lui Savin a cîștigat, dar abia cu 4,20 m. Acum, însă, cînd a început să „prindă" sticla, unii specialiști pretind că n-ar fi rău să se revină la bambus, deoarece este mai elastic chiar decît sticla!

DIN TOATĂ LUMEA

● ATLETUL BULGAR HLEBAROV pe care-l vedeți într-o fotografie din această pagină, a stabilit recent un nou record al țării sale la săritura cu prăjina: 4,64 m.

● UN NOU RECORD NAȚIONAL, tot la săritura cu prăjina, a obținut și cehoslovacul Tomasek: 4,80 m.

● ÎN FRANȚA, ultimul record la săritura cu prăjină din metal i-a aparținut lui Balastre (4,42). Adoptînd prăjina din sticlă, el a adăugat recordului încă 6 cm. Apoi, i-a venit rîndul lui Houvion (4,49 m). În luna trecută, Houvion, cu „fibra din sticlă", a stabilit în același concurs trei noi recorduri franceze: 4,65 m, 4,69 m și 4,74. Acum, el vizează 4,80 m.

● DUPĂ CUM SE VEDE, prăjina din fibră de sticlă este cea mai indicată pentru cît mai multe încercări reușite la mare înălțime. Cu toate acestea, controversele continuă pe tema fibrei de sticlă. Însă ele se referă la faptul că tabela internațională de punctaj cotează egal toate cele trei tipuri de prăjină (bambus, metal, sticlă). Faptul are repercusiuni numai la întrecerile de decatlon. Așa, de pildă, dacă decatlonistul e specialist în folosirea sticlei, el poate cîștiga cu ușurință întrecerea alături de adversari mai buni decît el în toate probele, cu excepția prăjinii. De aceea, adversarii „sticlei" cer de ani de zile ca F.I.A.A. să treacă la revizuirea tabelei internaționale, la săritura cu prăjina, să micșoreze punctajul acordat la această probă, dacă materialul folosit este fibră de sticlă. Pînă în prezent, însă, forul internațional de specialitate nu a luat practic nici un fel de măsuri. De unde s-ar putea trage concluzia că, dacă „sticla" deranjează numai la decatlon, și asta numai în cazul în care decatlonistul nu se poate catapulta, nu rămîne altceva de făcut decît adoptarea acestui tip de material și însușirea cît mai precisă a tehnicii mînuirii sale. Cu timpul, așa stînd lucrurile, departajarea la decatlon o va face proba de săritură cu prăjina.

● LA TOKIO, într-un concurs internațional, în proba de maraton au fost următoarele prime trei cronometrări: 1. Kimihara (Japonia) 2h20:24,8; 2. Shigematsu (Japonia) 2h22:05,2; 3. Pover (Australia) 2h22:36,4. O altă victorie internațională a obținut și Mosimoto care, în R.F.G., a terminat cursa pe 1.500 m cu timpul de 3:49,6 (nou record japonez).

● ANUL PREOLIMPIC este caracterizat printr-o ploaie de recorduri, naționale și mondiale. La cele naționale ar putea fi citate: 58,92 m (discobolul german Jens Reimer), 60,04 m (discobolul cehoslovac Danek), 4,60 m (prăjinistul iugoslav Lesek), 2:19,1 (francezul Jazy la 1.000 m), 55,26 m (discobolul iugolav Radosevici), 2,08 m (săritorul italian Galli, record egalat), 80,29 m (sulițașul maghiar Kulcsar), 2,11 m (săritorul romîn Porumb), 41,1 (ștafeta romînească pe 4×100 m) etc. La cele mondiale, pot fi amintite: 8:29,6 (Jazy pe 2 mile — 3.218 m), 59,29 m (discobola sovietică Tamara Press).

● JAZY (despre care a apărut la Paris o carte: „Omul zilei — Jazy") intenționează să ia startul la Tokio

DE LA CORESPONDENȚII NOȘTRI

ATLETISM Recent, la Craiova, s-a desfășurat faza regională a campionatului școlar la atletism. Au luat parte la întreceri peste 400 de concurenți, din toate raioanele regiunii Oltenia. Cu acest prilej, Emilia Podaru (lungime), Cătălin Popescu (înălțime) și Maria Predoi — toți trei din orașul Craiova — au stabilit noi recorduri regionale.

Concursul a prilejuit o bună propagandă a atletismului în rîndurile spectatorilor craioveni.

ÎN FOTOGRAFIE, sosirea în finala probei de 60 m fete.

FOTBAL În compania echipei Unirea Rm. Vîlcea, Știința Craiova a făcut una dintre cele mai frumoase partide din campionatul categoriei B (5—0). În fotografie, înscrierea celui de-al treilea gol. Interul stînga Preda a fost în acest meci, disputat pe un teren desfundat, cel mai bun jucător. După ce a trecut de apărători a șutat imparabil, făcînd inutil plonjonul portarului vîlcean Sanda.

VASILE POPOVICI
— CRAIOVA —

CONCURSUL MICILOR CICLIȘTI

În orașul Giurgiu sînt organizate în fiecare an întreceri cicliste rezervate copiilor de vîrstă preșcolară (cu ocazia Zilei Internaționale a Copilului). La start se prezintă zeci și zeci de posesori de triciclete, băiețași și fetițe.

În fotografie, una din serii înaintea startului.

TRAIAN BARBĂLATĂ
— GIURGIU —

LA BAZINUL DE ÎNOT DIN BAIA MARE

La bazinul olimpic din incinta complexului sportiv „23 August" din Baia Mare au loc din ce în ce mai multe întreceri de polo pe apă, de înot și de sărituri (vezi fotografia).

Natația în orașul de la poalele Dealului Florilor este în plină dezvoltare.

ANDREI SUTH
— BAIA MARE —

„În ceea ce privește deciziile, arbitrii s-au înțeles perfect"

Desen de OTTO HUDAK
— MEDIAȘ —

CAMPIONI ABSOLUȚI

Acești doi copii din fotografie sînt campionii absoluți la gimnastică ai orașului Craiova. Băiatul se numește Valentin Cristian, iar fata — Marcela Păunescu. Deși competiția a fost rezervată... liliputanilor, totuși participanții au arătat lucruri mari, îndeosebi Marcela Păunescu, despre care antrenoarea sa, prof. Florica Seifert, ne-a declarat că *„succesul ei a depășit orice așteptări. În acest concurs, Marcela a dat totul. Îi întrevăd mari perspective. Are 8 ani și este foarte silitoare. Și în clasă, și în sala de gimnastică".*

Text: ROMICĂ SCHULTZ
Foto: A. BĂLAȘA
— Craiova —

POȘTA REDACȚIEI

MIRCEA DINULESCU — Reșița. Propunerile pe care ni le faceți sînt interesante și realizabile. La sfîrșitul anului, văzîndu-și publicată fotografia, corespondenții noștri (bine înțeles, cei mai activi și mai operativi) vor avea, astfel, o satisfacție în plus. Vom încerca să suplimentăm, în limita posibilităților, spațiul afectat acestei rubrici.

SANDOR KOLUMBAN — Brașov. Palmaresul întîlnirilor de fotbal Romînia-Ungaria este următorul: 1—2 (București, 4.X.36), 1—1 (București, 22.X.39), 0—2 (Budapesta, 19.V.40), 2—7 (Budapesta, 30.IX.45), 0—3 (București, 12.X.47), 0—9 (Budapesta, 6.VI.48), 1—5 (București, 24.X.48), 1—2 (Turku, 15.VII.52), 1—5 (Budapesta, 19.IX.54), 1—2 (București, 26.X.58). În prima întîlnire, formația țării noastre a fost: David — Bürger, Albu — Vintilă, Dobra, Demetrovici — Bindea, Schileru, Ciolac, Bodola, Dobai. Scorul a fost deschis de Bindea, în min. 24. În echipa Ungariei figura renumita aripă Toldi-Titkos.

EUG. CĂLIN — Eforie Sud. Deși a figurat pe lista lotului, totuși rubgistul Iatan nu a mai făcut deplasarea în Franța, întrucît, în ultima instanță, a fost preferat la talonaj Manole, iar ca rezervă a acestuia — Stanciu. Credem că Iatan are loc în prima echipă. Se poate întîmpla însă ca antrenorul său, Viorel Moraru, să fie de altă părere. Or, în această privință, numai opinia antrenorului este determinantă.

IOANA POPA — București. V-ați contrazis cu colega dumneavoastră, și ea iubitoare a atletismului. Statisticile vă dau dreptate, întrucît la proba de 1.000 m plat recordurile în vigoare aparțin nu lui Zoltan Vamoș, ci lui Ștefan Beregszaszi. Dar nu numai atît. Beregszaszi este chiar multiplu recordman la această probă: 2.39,2 — record de juniori 15—16 ani (1957), 2.29,0 — record de juniori 17—18 ani (1960), 2.26,6 — record de seniori (1962). Toate aceste trei recorduri stau și azi în picioare, ceea ce înseamnă că, și din acest punct de vedere, Beregszaszi este un recordman.

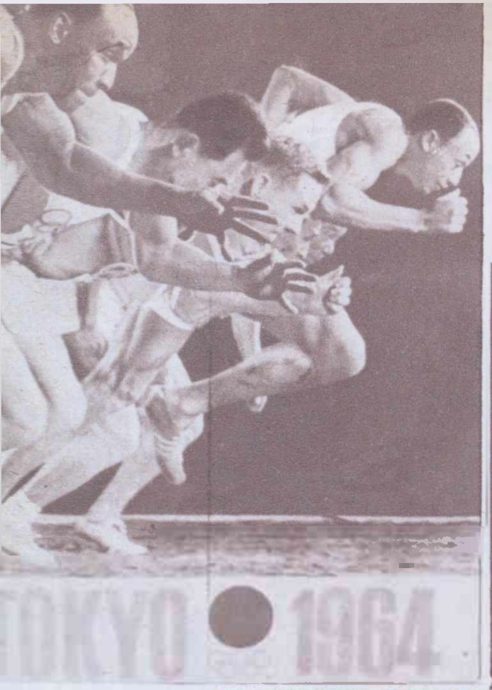
DAN DĂNESCU — București. În legătură cu întrebarea referitoare la Beregszaszi, găsiți răspunsul în rîndurile de mai sus. Nu este un motiv de supărare, deoarece întîietatea este una din cerințele politeții.

V. PELE și M. ROXIN — Arad. Primul nume ne-a făcut să tresărim puțin. Amintindu-ne, însă, că inițialele lui Pele sînt E.A.d.N. (Edson Arantes do Nascimento) ne-a mai venit inima la loc. Teodor Zaharia nu mai joacă la Crișul. Terminîndu-și stagiul militar, a obținut, încă din retur, legitimarea pentru Steagul roșu Brașov. Portarul Crișanei, Adam Marin, provine de la C.S.O. Timișoara, unde a fost promovat din regiune (Oravița).

D. PAȘOLESCU — București. 1) E de dorit ca fiecare să aibă o pasiune. Dumneavoastră aveți... trei: fotbalul, boxul și luptele. Regretați că revista noastră nu a răspuns pînă în prezent și celei de a treia pasiuni. Și noi regretăm: anul trecut, înainte de Toledo, am publicat un reportaj de lupte. Dar, se vede... nu l-ați văzut. În orice caz, nu încape îndoială că reeditarea rezultatelor de valoare mondială va repune în drepturi luptele. 2) Fotbalistul Matei a jucat pe rînd la: Steaua, C.S.M.S. Iași, Viitorul și din nou la C.S.M.S. Iași. Îi puteți scrie pe adresa clubului ieșean: Piața Unirii nr. 1-Iași. 3) Iată și datele cerute privindu-i pe luptători: Nicolae Pavel — 24 de ani, clubul Steaua; Ion Cernea — 27 de ani, clubul Dinamo București; Ionel Gabor — 20 de ani, Constructorul Galați. 4) Prezentări ca acelea făcute lui C. Dan, Adam, Năftănăilă, Urziceanu, Neșu, Ștefănescu și Pescaru desigur că vor mai apare.

ALEXANDRU TIRCOCI — București. Ne bucură că sînteți un cititor pasionat al revistei Sport, dar noi nu ne mai ocupăm de motociclism. Dacă iubiți atît de mult sporturile cu motor, vă recomandăm să urmăriți revista ilustrată „Sport și tehnică".

BULETIN OLIMPIC (XII)

IACOVICI + SIDOROV = OMOGENITATE

Dacă îi vezi la antrenament, pe lac, şi mai es dacă te afli la o distanţă ceva mai mare, ›ţi rămîne cu impresia că e vorba de un ca›e... simplu. Mişcările sînt atît de armonios nogene, încît ansamblul echipaj-barcă îţi ıgerează un mecanism excepţional pus la ınct.

De fapt, „mecanismul" chiar este pus la ınct. Titlul european cucerit în 1961 a dovet acest lucru. A dovedit mai mult încă: donţa fermă de a se pregăti i-a adus o remarcală sudură morală şi fizică în numai un an. ar, mai bine, să-i separăm puţin pe cei doi ntru a-i cunoaşte.

Alexandru Iacovici s-a născut în anul 1934 a început să practice sporturile nautice de rformanţă relativ tîrziu, în 1958, cînd s-a ısat de altfel pe locul III în cursa de mic fond. ımarcat şi pregătit de antrenorul Huţan, şi-a deschis rapid poarta consacrării. *Achim dorov*, născut în 1936, a „contractat" dragosa pentru pagaie la 20 de ani, cînd, la Tulcea, ră antrenor, a început să facă primii paşi spre lul european. Spre deosebire de Iacovici însă, a „mers" de la început în dublou (cu Kalinov) bine îndrumat în timpul stagiului militar antrenorul Navasart, a devenit rapid o vaıre certă. Constituiţi în echipaj în 1960, Iavici şi Sidorov au fost la un pas de participrea la Jocurile Olimpice. I-a împiedicat, de fapt, concursul de selecţie disputat chiar în Italia unde au fost întrecuţi (lipsa de experienţă a avut totuşi un cuvînt „greu"...) de echipajul Dumitru Alexe + Igor Lipalit, clasat pe locul IV la J.O. Amărăciunea care i-a urmat cursei de pe lacul Castelgandolfo a fost însă un substanţial stimulent al ambiţiei, iar rezultatele bune n-au întîrziat. La mai puţin de un an — titlul european la canoe dublu 1.000 m! Iar dacă avem în vedere raportul de forţe pe plan mondial, putem considera că Iacovici şi Sidorov s-au dovedit cei mai buni din lume.

Axiomă sportivă: succesele mari creează şi obligaţii mari. Prima dintre ele: menţinerea supremaţiei. Iacovici şi Sidorov vădesc permanent o dorinţă arzătoare, ascunsă de un calm exterior olimpian, specific marilor valori sportive, de a-şi completa palmaresul cu titlul mondial şi cu cel olimpic. Le-am cerut unele amănunte legate de pregătirile sportive şi de felul în care au ajuns, deşi destul de deosebiţi temperamental, să-şi omogenizeze „motoarele". Amănuntele aflate sînt realmente interesante. În primul rînd, cadenţa şi tăria loviturilor se reglează... fără vorbă, fără vreun semnal. Ei îşi „simt" reciproc rezerva de forţe şi intenţia tactică. Sînt de acord asupra parcurgerii celor patru „sferturi" ale kilometrului: 70—66—58—66 de lovituri. Deci, pleacă „tare" şi termină „tare". Pînă acum, adversarii lor n-au prea avut... posibilitatea de a-i obliga să-şi modifice cadenţa. În plus, fără să fie încrezuţi, în sensul pejorativ al cuvîntului, îşi cunosc posibilităţile şi nu manifestă teamă faţă de adversari. Adevărat, cuplul sovietic Geister + Makarenko e redutabil. *„Dar nici noi n-am stat degeaba"*, adaugă Iacovici. *„Ne simţim foarte bine"*, completează Sidorov. Cît despre condiţiile de concurs, pe ei nu-i sperie apa neliniştită, ba chiar le convine: deşi îngreunează „trasul", rezerva lor de energie este, în general, mai mare decît acea a adversarilor. *„Ne înţelegem bine*, spun ei, *pentru că avem un ţel sportiv comun: cel mai înalt titlu trebuie să-i revină ţării noastre!"*

Unui asemenea cuplu îi acordăm toată încrederea!

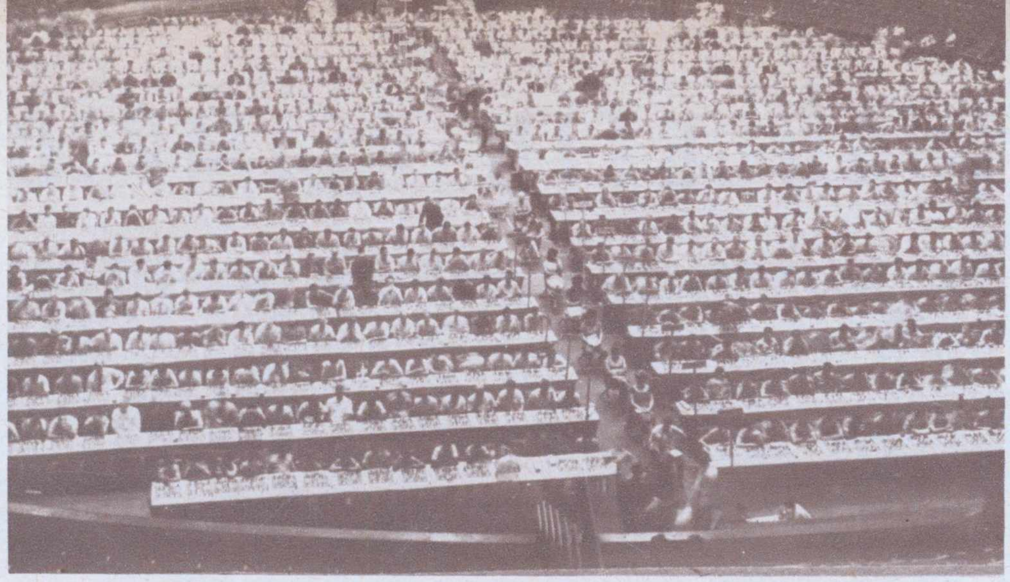
G. RUSSU ŞIRIANU

ÎN FOTOGRAFIE:

Preocupările favorite pentru timpul liber — Iacovici spectacolele, Sidorov pescuitul — îşi pierd, pe zi ce trece, din actualitate şi din pondere: pînă la Campionatele Mondiale şi Europene mai e doar... o azvîrlitură de băţ, iar Jocurile Olimpice bat şi ele la uşă. Motiv pentru care Alexandru Iacovici şi Achim Sidorov se îndreaptă spre ponton, hotărîţi să brăzdeze din ce în ce mai mult şi mai puternic undele Snagovului.

Foto: PAUL ROMOŞAN

magazin SPORTIV

UN OMAGIU LUI CAPABLANCA...

...i-a fost adus de 1.200 de jucători cubani participanţi la un simultan, fără îndoială unic în istoria şahului.

În marele palat al sporturilor din Havana au fost instalate 1.200 de mese de şah. Imaginea aceasta panoramică sugerează la prima vedere o uriaşă sală de concert sau de conferinţe. Privind cu atenţie însă, se disting clar patrulaterele în carouri, şahiştii aplecaţi deasupra tablelor şi simultaniştii aleşi din rîndurile celor mai buni jucători ai Cubei. Un imens portret pictat al lui José Raùl Capablanca — de la a cărui naştere s-au împlinit anul acesta 75 de ani — a fost instalat deasupra tribunei oficiale.

Marele campion nici n-ar fi îndrăznit să viseze în timpul zbuciumatei sale vieţi un asemenea spectacol în ţara sa...

V. CH.

PRINTRE MII DE CĂRŢI

O recunoaşteţi? Este renumit floretistă sovietică *Alexandra Zo belina*, deţinătoare a mai mult medalii de aur în marile competiţ internaţionale pe echipe sau ind viduale. Ea este studentă la Inst tutul Arhivo-Istoric din Moscov şi consacră studiului bibliograf o mare parte din timpul său Iat-o, în fotografie, studiind sîrgu incioasă în biblioteca Institutulu Poate că în echilibrul moral p care-l dă studiul intens se găseşt o parte din calmul cu care evolu ează pe planşă...

Foto: TASS — Moscov

PE APELE VLTAVEI

Echipajul nostru feminin de 4+1, campion european al probei pe anul 1962, şi-a dovedit, încă acum, la început de sezon, forma bună, cîştigînd regata internaţională de la Praga. În fotografie, de la stînga spre dreapta, maestrele emerite ale sportului Lia Bulugioiu *şi* Florica Ghiuzelea, *maestra sportului* Ştefania Borisov *şi maestrele emerite ale sportului* Ana Tamaş *şi* Emilia Rigard.

Foto: C. T. K. — Praga

JUMĂTATE DE ŞTAFETĂ

Ce fel de ştafetă să fie asta, cînd o are o prăjină în mînă? Şi, totuşi, se po vorbi de o ştafetă: nord-americanii JO PENNEL (în fotografie) şi BRIAN STER BERG îşi dispută, de cîteva luni încoa recordul mondial la săritura cu prăj (mai corect, săritura cu... „fiberglass"- Cu toate că la ora la care scriem ace rînduri ştafeta continuă şi este deoca dată purtată de Sternberg (5,08 m), prezentăm pe Pennel, care pare mai do

SUPREMAŢIA ÎN „11"

În Elveţia, la Basel, s-a disputat campionatul mondial masculin de handbal în 11. Învingînd în finală, echipa Republicii Federale Germane, cu scorul de 14—7, reprezentativa Republicii Democrate Germane a cucerit titlul suprem. În fotografie, moment fericit, după premiere. Jucătorii în picioare, de la stînga spre dreapta, sînt: Matz, Thiedemann, Pappusch, Hebler, Haberhauffe, Bernhardt, Warm; în rîndul de jos, Liedtke, Pürsse, Hirsch, Kretschmar, Weide, Petzold.

Foto: Ringler Pix Zürich

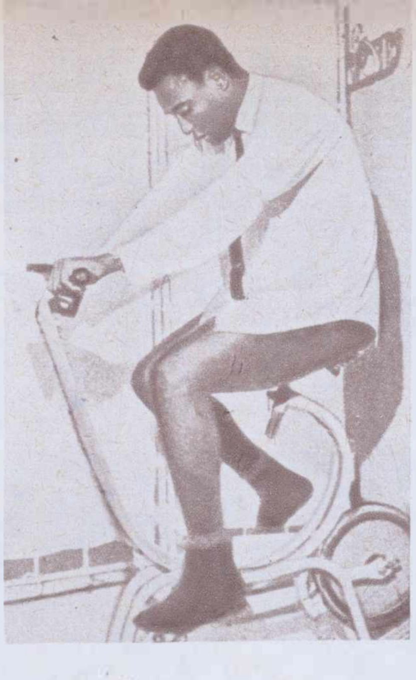

E-A LUNGUL VEACURILOR (IX)

O dată cu dezvoltarea uneltelor, posibilitățile de procurare a
unei cresc. Apar diferențieri de avere între membrii triburilor. Co-
una primitivă se destramă și se trece la societatea sclavagistă, prima
ietate în care apare caracterul de clasă al educației fizice. Acum,
sa dominantă are dreptul de a practica exercițiile fizice, iar sclavii,
ritorii bunurilor materiale, nu mai beneficiază de acest drept.
Printre cele mai vechi civilizații ale omenirii se numără cea a
inei antice. Ea a adus în domeniul educației fizice contribuții impor-
nte. Astfel, încă cu 2.700 de ani înainte de era noastră medicul chinez
ong-Fu a creat un sistem de gimnastică medicală, al cărei scop era
ndecarea anumitor boli. El pornea de la premiza că elementul cauzal
tuturor bolilor îl constituie congestionarea organelor. Descongestio-
rea acestora trebuia făcută, după el, prin îmbinarea unor mișcări,
n diferite poziții, cu moduri felurite de a respira — încet, forțat,
trerupt, șuerător etc. *În foto 1*, cîteva exerciții din sistemul Kong-Fu.
Exercițiile fizice erau incluse și în sistemul de educație fizică al
lor de nobili chinezi, Confucius recomandînd, printre cele șase
te liberale, conducerea carului de luptă și scrima. În vederea obți-
rii titlului de mandarin, printre alte probe, candidatul trebuia să
nducă un car de luptă și să tragă cu arcul. Un alt exercițiu fizic răs-
ndit în regiunile bogate în ape era înotul *(foto 2)*.
Din Orientul Apropiat se remarcă civilizația asiriană. Și aici, în
temul de educare al tinerilor stăpîni de sclavi, exercițiile fizice aveau
loc bine determinat. *În foto 3* vă redăm un basorelief asirian datînd
roximativ din anul 800 î.e.n., în care se poate vedea tragerea cu arcul
trecerea unui rîu înot. Unii înotători au sub piept burdufuri de piele,
nflate cu aer, pentru a-și ușura efortul.
În marea lor majoritate, exercițiile fizice din timpul orînduirii
avagiste aveau un caracter aplicativ-militar. Menirea lor era aceea
a pregăti tineretul clasei dominante în vederea luptelor cu sclavii
re se răsculau adeseori, sau în vederea războaielor de cotropire.

(VA URMA)

ION TODAN
asistent I.C.F.

PELÉ CICLIST?

Da, dar... de nevoie. În timpul turneului european, întreprins de echipa Braziliei (care, în treacăt fie spus, a demonstrat doar că fotbaliștii care dețin titlul mondial sînt oameni absolut normali, cu calități și defecte obișnuite) el a suferit traumatisme destul de serioase. În fotografie, îl puteți vedea făcînd gimnastică de reeducare muscular-articulară într-o clinică din Roma, după meciul cu Italia.

„GROPARI" INVOLUNTARI

E vorba de cicliștii italieni Mealli (nr. 27) și Fontana (nr. 101), din cauza cărora Turul Italiei pe anul 1963, disputat doar de italieni și... 4 spanioli, a fost compromis. Fotografia, deși nu este în culori, arată și... obiectul disputei: tricoul de campion național, pe care îl poartă amîndoi. Conflictul Torriani—Rodoni (primul, lider al comercianților italieni din ciclism, al doilea, președinte al U.C.I.) este deci concretizat în recunoașterea — fapt unic — a cîte unui campion... propriu. Au fost angrenate sau sezisate în ceartă, pe rînd, diferite foruri și organisme, printre care Comitetul Olimpic și guvernul italian.

Și, cine știe, poate se merge și mai departe...

DE PRETUTINDENI

● *Conflictul dintre Federația braziliană de fotbal și Garrincha a avut un deznodămînt neașteptat: deocamdată mai tare s-a dovedit a fi Garrincha. Celebrul extrem brazilian, laureat la ultimul campionat mondial, a declarat că preferă să joace în echipa de club, „pentru că se înțelege mai bine cu conducătorii săi". Astfel, Botafogo beneficiază, cu ocazia turneului pe care îl întreprinde în Africa și Europa, de aportul aceluia a cărui absență conducătorii fotbalului brazilian au resimțit-o din plin, mai ales cu prilejul înfrîngerilor suferite în Europa.*

● *Cel mai valoros demifondist din toate timpurile, campionul olimpic Herbert Elliott, pare-se că, nu a abandonat totuși — în ciuda zvonurilor care au circulat insistent — atletismul competițional. El și-a făcut recent reintrarea, la 13 iunie, pe stadionul White City din Londra, cu ocazia unei întîlniri amicale între selecționata universităților din Oxford-Cambridge și cea a colegiilor americane din Cornell și Pensylvania. Specialiștii, care l-au văzut alergînd pe Elliott, apreciază însă că Herb va fi în plină formă abia cu ocazia... J.O. de la Tokio!*

● *Ce ce întîmplă cu „copilul minune" al natației australiene John Konrads? — iată o întrebare pe care și-au pus-o desigur nenumărați amatori de sport, nemaiîntîlnind, în coloanele presei, numele acestui mare performer. Răspunsul l-a dat recent ziarul „News Starts" din Melbourne: John, student la universitatea din California de Sud, învață. De aceea el acordă acum mai puțin timp înotului. Cu toate acestea, din scrisoarea adresată antrenorului său Don Talbot, reiese că John „merge" totuși 400 m în...4:25,0! El speră să revină la Sydney în 1964, pentru a-și dobîndi selecția în cadrul echipei australiene care va participa la J.O.*

● *În lupta dintre prăjina de metal și cea de plastic (fibre de sticlă) se pare că va învinge... bambusul! Iată aprecierile specialiștilor americani, care au ajuns la concluzia că trebuie preferată prăjina de bambus, ea fiind cea mai suplă. Sub o greutate de 60 de livre (27,200 kg) ea se îndoaie cu 19 cm, în timp ce prăjina de sticlă doar cu 17, cea de oțel cu 12, iar cea de aluminium numai cu 11 cm. Aceasta înseamnă că prăjina de bambus înmagazinează mai multă energie decît oricare altă prăjină, iar această energie poate fi folosită atunci cînd prăjina se întinde. Cu toate acestea sportivii optează deocamdată pentru „fiberglass", care lansează mai puternic la greutăți mai mari.*

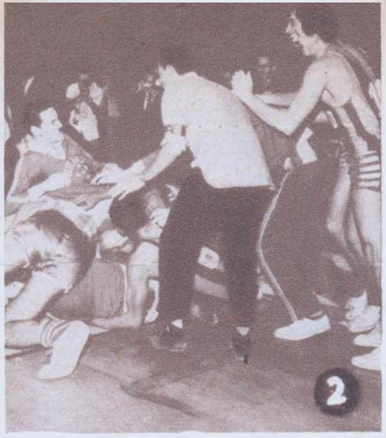
UN MECI DISPUTAT

Nu de mult, pe stadionul din Bordeaux a avut loc finala campionatului francez de rugbi. Victoria i-a revenit echipei Mont-de-Marsan, care a învins cu scorul de 9—6, după un meci aprig disputat, formația Dax. În fotografie, un atac al liniei de 3/4 de la Mont-de-Marsan (în tricouri cu dungi), condus de celebrii frați Boniface.

Foto: A.F.P. — Paris

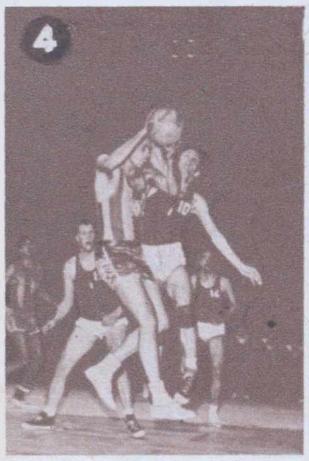

SURPRIZE
ŞI... TEMPERAMENT

Istoria Campionatelor Mondiale masculin de baschet este pur... sud-americană: Bueno Aires 1950 (pe locul I Argentina), Rio de Ja neiro 1954 (S.U.A.), Santiago de Chile 195 (Brazilia) şi din nou Rio de Janeiro 1963 — iată unde s-au desfăşurat primele ediţii al C.M. Iar dacă avem în vedere hotărîrea Fede raţiei Internaţionale de a „continua", acordîn organizarea următoarei ediţii (1967) capitale Uruguayului, Montevideo, este posibil să n cunoaştem nici peste alţi patru ani un clasa ment mai apropiat de realitate. Afirmaţia n se referă neapărat la deţinătorii titlului, care desigur, au avut la fiecare ediţie merite incon testabile. Este vorba, mai ales, de primel 10—12 locuri în ierarhia mondială, la care acce sul este preferenţial am putea spune, datorită pe de o parte, avantajului terenului şi, pe d altă parte, dificultăţilor de participare.

Ediţia 1963 s-a desfăşurat sub semnul agita ţiei şi al surprizelor. Clasamentul turneului fi nal ar fi... distrus orice buletin Pronosport **1. Brazilia 12 puncte** (din 6 jocuri); **2. Iugosla via 11 p.; 3. U.R.S.S. 10 p.; 4. S.U.A. 9 p 5. Franţa 8 p.; 6. Porto Rico 7 p.; 7. Italia 6 p** Însuşi acest clasament este o surpriză, bineîn ţeles derivată din alte surprize. Rămîn îns cîteva fapte certe. Mai întîi, Brazilia, cîştigă toare a tuturor jocurilor disputate, a fost î mare formă. Apoi, Iugoslavia a marcat un pro gres excepţional (victorii asupra reprezenta tivelor U.R.S.S. şi S.U.A.). Jucătorii sovietic au dovedit inconstanţă şi nu s-au concentra suficient în condiţiile sălii Maracazinho. S.U.A o dezamăgire. Şi, în sfîrşit, din nou s-a confir mat că jocul simplu, în care tehnica e bin pusă la punct iar calităţile fizice sînt cu ade vărat atletice, este cheia succesului.

În încheiere, ceva despre atmosfera de con curs. Diferiţii ziarişti şi corespondenţi de pres au fost unanimi: pe marginea craterului unu vulcan în erupţie n-ar fi fost mai mare gălăgie Cei 35.000 de spectatori de la fiecare meci a echipei gazdă (şi a avut meciuri aproape î fiecare zi...) au folosit mijloace tehnice... mo derne: petardele explodau printre picioarel jucătorilor din echipele adverse, iar de la ce mai mică apropiere de teren se revărsau torent de sunete şi expresii înfricoşătoare.

ÎN FOTOGRAFII:

① Echipa campioană mondială pe anul 196 Brazilia.

② După victorie... felicitările suporterilo

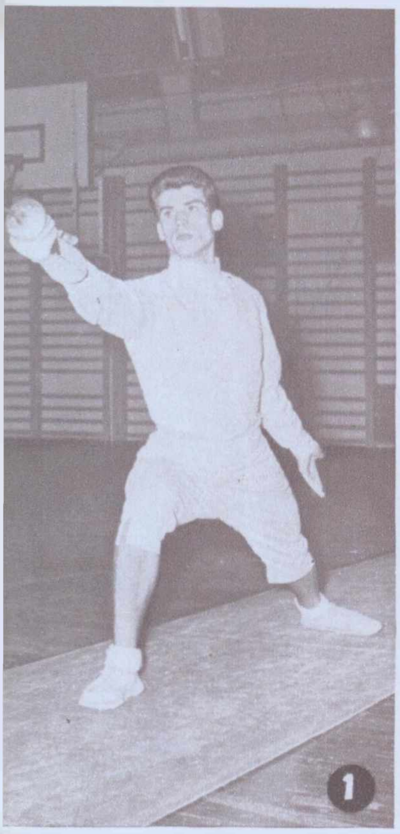
③ Dispută pentru minge la sol (fază di meciul Brazilia — Italia 81-62), în maniera spec fică a turneului final.

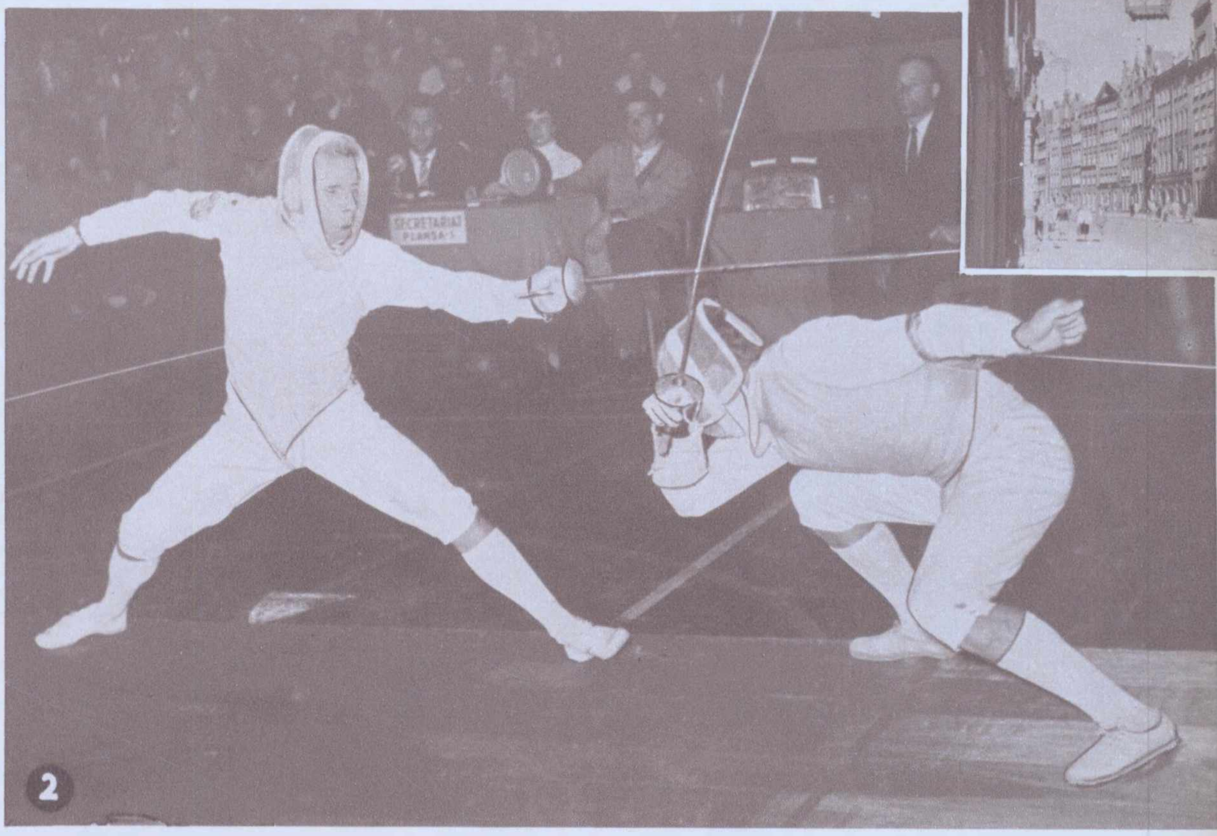
④ Fază din acelaşi meci Brazilia — Italia. C mingea, brazilianul Amaury Passo, cotat dre cel mai bun jucător al campionatelor.

⑤ Fază din meciul U.R.S.S.—S.U.A. (75-74 Vinnie Ernst (S.U.A.) încearcă să-l depăşeas pe sovieticul Gladun. În planul al doilea, remarcat unul dintre cei mai buni jucători mericani, negrul Jack Jackson (nr. 8), căru blitz-urile fotografilor par a-i fi montat... lăm de semnalizare.

Fotografiile: PRENSA LATIN

OPTIMISM PENTRU GDANSK

A ajuns de ordinul zilelor, data la care, în monumentala clădire situată pe strada Dlugi Targ din Gdansk (R. P. Polonă) — sediul comisiei de organizare a celei de a XXVIII-a ediţii a campionatelor mondiale de scrimă — va fi declarată deschisă marea întrecere!

Găzduită de o ţară europeană, suprema confruntare a scrimerilor de pe toate continentele se află în ultima vreme în centrul atenţiei generale. Mai exact, după Como, tradiţionalul concurs feminin internaţional care trece drept avanpremiera mondialelor. Como a coincis anul acesta cu o victorie de răsunet a floretei sovietice, obţinută prin talentata sportivă Tatiana Samuşenko, pe care iubitorii sportului cu „arme albe" de la noi au avut prilejul să o vadă recent şi la Bucureşti. În capitala R. P. Romîne, Samuşenko a încrucişat floreta cu speranţele noastre la Gdansk; în primul rînd cu Olga Szabo, campioana mondială de anul trecut de la Buenos Aires. Victorie netă, cu 4—1, a reprezentantei noastre, comentată la Budapesta şi la Paris, la Varşovia şi la Roma, pretutindeni unde numele Olgăi — prima floretistă a lumii — are o mare rezonanţă.

Ne întreba deunăzi un confrate de la un cotidian din Poznan, Jerzsi Stamm, care ne-a vizitat recent ţara, ce pronostic dăm pentru Gdansk? Întrebare cu tilc, prin care gazetarul polonez vroia de fapt să ştie dacă noi mizăm pe o reeditare a succesului obţinut de Olga Szabo în oraşul de pe Rio del Plata. I-am răspuns că echipa feminină a Romîniei deţine o formă bună, că ea este capabilă să se bată de la egal la egal cu orice cvartet cu aspiraţii la titlul mondial...

Ceea ce ne-a făcut să nădăjduim că la Gdansk vom înregistra un nou succes al scrimei romîneşti a fost întîlnirea de verificare de luna trecută cu sportivii R.S.S. Bieloruse. În această întîlnire, reprezentanţii noştri au avut o comportare remarcabilă.

Atuul nostru la campionatele mondiale îl vor constitui, desigur, floretistele. Olga Szabo, Ana Ene, Maria Vicol, Glicheria Ştefănescu şi celelalte floretiste, sînt sportive care au trecut prin emoţiile marilor confruntări, în stare să ne aducă multe satisfacţii.

O surpriză plăcută ne poate rezerva şi floreta masculină. În special doi dintre componenţii echipei, Tănase Mureşanu şi Ionel Drîmbă, deţin o formă excelentă. Ei pot avea o contribuţie substanţială la cristalizarea victoriilor romîneşti. Atila Csipler şi Iuliu Falb, trăgători subtili, de mare fineţe tehnică, completează în mod fericit formaţia pentru mondiale.

O carte mare promite să joace şi echipa de sabie. Un „patru" bine ales — cu Dumitru Mustaţă şi Octavian Vintilă în prim plan — care va căuta să cucerească un loc fruntaş. Arma principală a sabrerilor noştri — tenacitatea, de fapt calitate „sine qua non" la această probă.

Aşadar, optimism pentru Gdansk, unde scrimerii romîni participanţi la campionatele mondiale sînt capabili să cucerească noi victorii de prestigiu pentru mişcarea sportivă din ţara noastră. Le sperăm, le aşteptăm.

T. STAMA

ÎN FOTOGRAFII:

① Tănase Mureşanu executînd mişcări de fandare la unul din ultimele antrenamente de pregătire.

② Octavian Vintilă (dreapta), om de bază în echipa pentru „mondiale", parînd spectaculos în timpul unui asalt.

③ O întîlnire plăcută: Olga Szabo revede afişul campionatelor mondiale — ediţia 1962. Desigur, că floretista noastră nr. 1 va face totul pentru a ne prezenta cu aceeaşi bucurie şi... afişul „mondialelor" — 1963 de la Gdansk.

Redacţia şi administraţia: str. Vasile Conta
. 16 — Bucureşti. Telefoane: 11.10.05,
.91.13. Abonamentele se fac la toate oficiile
oştale şi în întreprinderi prin difuzorii volun-
ri. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei;
luni — 30 de lei; 1 an — 60 de lei.
Publicitate, Agenţia de publicitate Editura
inteia — Piaţa Palatului R.P.R., bloc 8,
lefon 14.15.16.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii
I 2,50

43806

ASALTUL TINERILOR

În timp ce o reprezentativă romînă de ciclism lupta pe șoselele Angliei, căutînd să facă față nu numai atacurilor continue ale unor adversari de valoare, dar și condițiilor speciale în care se desfășura cursa, în țară aveau loc dispute în cadrul celei de a VIII-a ediții a Cupei UCECOM.

Cupa UCECOM, o întrecere care și-a cîștigat un binemeritat renume, o competiție ciclistă internațională, de proporție medie, dar deosebit de dinamică — concludente în această privință sînt desele schimbări ale liderilor în clasamentele generale după fiecare etapă — a reușit și în acest an să stîrnească interesul marii mase a celor care îndrăgesc și urmăresc îndeaproape activitatea sportului cu pedale.

Am urmărit caravana ciclistă și am fost plăcut impresionați de dîrzenia rutierilor tineri, de spiritul lor de luptă mereu treaz, nepotolit, țintind continuu nu doar spre pozițiile pur și simplu onorabile, ci direct spre fruntea clasamentului.

Bădără, Ardeleanu, Ciumeti, Gera, Moldoveanu, Ciobanu, Grigore, Baciu, ca să nu dăm decît aceste cîteva nume, i-au făcut zile grele cîștigătorului final, experimentatului Ion Cosma, care a trebuit să se întrebuințeze serios pentru a se menține pe pozițiile fruntașe ale clasamentelor. Ardeleanu mai ales l-a ținut pe Cosma într-un sprint furibund, prelungit, astfel încît Cosma a fost la un moment dat la un pas să-i piardă... plasa.

Atenție deci, Cosma și toți voi ceilalți cicliști fruntași. Atenție! Tinerii vă asaltează pozițiile. Ca să vă mai puteți menține, măriți alura pregătirii. Altfel...

G. ȘTEFĂNESCU

ÎN FOTOGRAFII:

① Caravana ciclistă în Cupa UCECOM înaintează pe șosea spre capătul etapei a IV-a: Cluj — Tg. Mureș. Alăturat, cîștigătorul competiției, Ion Cosma, după sosirea sa în București.

② Sprint final în Tg. Mureș.

③ Ion Ardeleanu, victorios în trei din cele șapte etape ale cursei primește cununa de lauri (la Tg. Mureș).

